

РОДОВО

НАЦИОНАЛЕН
СЕДМИЧНИК

ИМЕННИЕ

Излиза
всеки
понеделник

Година VI, брой 7 (224) 8 - 14 февруари 2010 г.

цена 0.55 лв.

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

МЕЧЪТ НА АРЕС

Димитър
ХАЙДУТОВ

За да е ясна на читателя темата на тази статия, трябва да е прочел книгата „Господарят на земята“. В нея скромният автор и на тези редове тълкува написаното в няколко наши исторически извора и привежда доказателства от собствени български и чужди източници за действителната историческа съдба на българския народ.

Продължава
на стр. 9

Духовна конференция на тема ЧОВЕКЪТ НА НОВОТО ВРЕМЕ

ще се проведе на 14 февруари 2010 г., неделя, в клуб „Катарзис“
(гр. София, кв. „Сердика“, ул. „Гюешево“ № 64) от 11.00 часа.

Конференцията е организирана от Издателска къща „Новата цивилизация“ и Федерация за духовно единение „Роза“.

ПРОГРАМА

11.00 – 11.10 – Откриване;
11.10 – 11.40 – „Човекът на новото време“
– лектор Константин Златев;
11.40 – 12.10 – „Новата планета – цивилизация“
– лектор Върбанка Николова;
12.10 – 12.40 – „Космическата еволюция в
творчеството на семейство Ръорих“ – лектор
Тодор Ялъмов;
12.40 – 13.10 – „Общуването с природата –
единственият, естественият, Божественият път
към физическо и духовно самоусъвършенстване
на човека – лектор Мария Стаева;
13.10 – 13.40 – „Единението с новото време“
– лектор Паско Николов;
13.40 – 13.50 – Въпроси към лекторите;
13.50 – 14.15 – Обедна почивка;

14.15 – 14.40 – „Епоха на родителите“ – лектор
Румяна Русева;
14.40 – 15.05 – „Вътрешна трансформация на
новата епоха“ – лектор Люсиена Костова;
15.05 – 15.30 – „По пътя към шестата раса“
– лектор Теодора Мечкарова;
15.30 – 15.55 – „Деца на деня“ – лектор Димитър
Александров;
15.55 – 16.20 – „Наука и религия – единни в
цялото“ – лектор Валя Стоянова;
16.20 – 16.45 – „Родовите имена в Епохата на
Зеления водолей“ – лектор Атанас Панчев;
16.45 – 17.00 – Въпроси към лекторите;
17.00 – 17.10 – Закриване на конференцията.

Вход свободен

Родово име - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), която включва домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менящите се социални и политически системи за поколения напред. Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото име увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ ЗА ГМО

Закон за ГМО:

http://www.moew.government.bg/index_e.html

Интернет страница на Агролинк:

<http://www.agrolink.org>

Петиция за забрана на царевичния хибрид

MON810 в България:

<http://forthenature.org/petitions/12>

Петиция с настояване България да остане зона,

свободна от ГМО:

http://grazhdani.eu/text_peticija_gmo.html

ОТВОРЕНО ПИСМО

от д-р. Диди БАЕВ

молекулярен биолог, биохимик,
микробиолог

До Министър-председателя
на Република България

До Председателя на Народното
събрание на Република България

До Министъра на околната среда и
водите на Република България

Уважаеми господин Министър-
председател,
Уважаема госпожо Председател на
Народното събрание,
Уважаеми дами и господа Народни
представители,
Уважаема госпожо Министър на
околната среда и водите,

Пиша Ви по повод вече разгледаните на първо четене предложения за промени в Закона за генномодифицираните организми (ГМО).

Генетично модифицираните организми и произхождащите от тях хранителни продукти са сериозна заплаха за здравето на човека и околната среда!

Продължава на стр. 12

ВАЖНО

УВАЖАЕМИ ЧИТАТЕЛИ!

Търсите ли в. „Родово име“?

РОДОВО ИМЕННИЕ

НАЦИОНАЛЕН
СЕДМИЧНИК

ИДЕТЕ В НАЙ-БЛИЗКАТА ПОЩА!

Каталожен № 618

ИМА И РЕДАКЦИОНЕН АБОНАМЕНТ
на телефони 02 962 16 85 или 02 962 16 86.
Новите и целогодишни абонати за 2010 г.
ще получат подаръци - емблематични книги
от ИК „Новата цивилизация“!

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

Минали десет години. Соня завършила училище и вече от година живеела в своето имение. В селището, потънало в зеленина и цъфтящи градини, се издигали вили. Но най-хубавата, най-красивата била на Соня. Когато връстниците ѝ напуснали детския дом, отправяйки се към неизвестността и опитвайки се да постъпят в кое да е училище само за да има общешитие, да намерят някаква работа, която да им даде препитание – Соня вече била състоятелен човек.

Жителите от селището предавали излишъка си от плодове и зеленчуци. Отгледаното в именията се изкупувало на доста висока цена. Изнасяло се в страните от Евросъюза, в специални магазини, продаващи екологично чиста продукция. Предавала отгледаното в своето имение и Соня. Макар че по-голямата част от продукцията ѝ изкупували направо при нея идващи от града хора, дочули за необикновеното момиче и неговото чудесно имение.

Освен това, Соня събирала лековити треви и помагала на много хора да се избавят от болести.

Веднъж на гости при родителите си, които сега живеели постоянно в имението, дошъл Едик. Той вече от три години учел в престижен американски университет. Предстояла му сложна медицинска операция. Може би от чуждестранната вода и храна получил увреждане на черния дроб и бъбреците. Преди операцията Едик решил да погостува на родителите си за седмица. Зинаида, майката на Едик, му предложила:

- Сине, нека отидем при нашата местна лечителка. Може да помогне.

- Какво говориш, мамо, в кой век живеем? Там, на Запад, медицината отдавна е на най-високо ниво. Нещо ще изрежат, ще подменят. Не се притеснявай. Няма да ходя при разни баби знахарки. Това е отминал век.

- Ами аз не ти предлагам да ходим при баби. Нека отиде, при онова момиче, помниш ли го, от детския дом, което в края на нашето селище за учудване на всички съвсем сама се справи с подарения ѝ хектар земя?

- А, онова дребосъче ли? Спомням си я малко.

- Сега тя не е дребосък, сине, а много уважаван човек. За това, което с ръцете си отглежда, търговците са готови двойна цена да плащат. А за билките, които събира, идват и от далечни места. Макар че никаква реклама не прави.

- Че откъде такива знания у дребосъка?

- Ами че тя от първи клас още всяко лято прекарваше на своя участък, а всяка зима ежедневно четяла всякакви книжки по градинарство и народна медицина. Детският ум е остър, всичко добре възприема. Разбира се, от книгите тя е почерпила много. Само че, както хората казват, много неща е разбрала сама. Казват още, че растенията я разбират. Тя разговаря с тях.

- Ама че дребосък! И колко пари взема за лечението?

- Понякога взема, но и безплатно лекува. Предишната есен я срещнах край езерото. А тя ме погледна в очите и каза: "Лельо Зина, бялото в очите ви не е наред, вземете тази билка, направете си отвара и пийте, ще ви мине". И ми мина. А наистина имах проблеми, защото черния дроб ме болеше. Сега не ме боли. Да отидем, сине, да отидем, може и на твоя черен дроб да помогне.

- Но при мен, мамо, не е само черният дроб. Вече ми е поставена диагноза - бъбрека ми ще махат. И никакви отвари не могат да помогнат. Впрочем нека отидем, интересно ми е да видя имение на дребосъка. Казват, че приличало на рай.

- Да! Чудесно се е наредила - без да съдържа възхищението си, казал Едик, когато с майка си набли-

жили имението на Соня. Докато хората в селището са влагали всичките си сили в строителството на вили и огради, тя наистина е създавала рай. Гледай, мамо, каква ограда от зеленина е отгледала!

- Да видиш градината ѝ само, тогава как ще се възхитиш. Само че малцина допуска тя в своята градина - отбелязала Зинаида.

Открехнала портичката и извикала силно:

- Соня, ако си вкъщи, излез. Соня, вкъщи ли си?

Вратата на къщата - бившата строителна барака - се разтворила и на стълбите излязла девойка. С плавен жест прехвърлила зад рамо тежката си руса плетка. Видяла Зинаида, съпроводена от сина си и бузите ѝ пламнали. Тя закопчала горното копче на блузата, опъната по гъвкавата гръд, и с мека, лека и в същото време грациозна походка слязла по стълбите младата красавица и се насочила по пътеката към портата, където стояли Зинаида и Едик.

- Здравейте, лельо Зина. Добре дошъл и на вас, Едуард. Ако желаете, влезте в моята къща и градина.

- С удоволствие ще влезем, благодаря за поканата - отговорила Зинаида.

А Едик не казал нищо, дори не поздравил.

- Знаеш ли, Соня - продължавала да говори Зинаида по пътя към градината, - моят син има проблем, операция му предстои. Макар че ще го оперират в Америка, все пак не ми е спокойно някак, нали съм майка.

Соня се спряла, обърнала се и попитала Едик:

- Какво ви боли, Едуард?

- Сърцето - сподавено отвърнал Едик.

- Как така сърцето? - възкликнала Зинаида. -

Нали казваше черния дроб, бъбреците. Лъгал си ме значи, да ме успокоиш?

- Не съм те лъгал. Но сега сърцето ми, мамо, бие, пипни как силно бие - и като взел ръката на майка си, я притиснал към гърдите си, - чуваш ли, сега ще се изтръгне и ще се пръсне, ако ти не убедиш тази красавица девица да се ожени веднага за мен.

- Ама че шегаджия - засмяла се Зинаида. - Майка си едва до смърт не изплаши.

- А аз не се шегувам, мамо - сериозно отговорил Едик.

- Е, щом не се шегуваш - весело продължила Зинаида, - тогава знай, че при Соня вече половината селище е изпращало сватове за своите синове. Но без резултат: не иска тя да се омъжва. Попитай я защо не иска, не карай майка си.

Едик се доближил до Соня и тихо я попитал:

- Соня, защо не сте се омъжили за никого?

- Защото - отговорила Соня, - защото чаках теб, Едик.

- Ама че шегаджии, да не би на майката да се присмивате?

- Благослови ни, мамо, незабавно, аз не се шегувам, - твърдо казал Едик и хванал Соня за ръката.

- И аз не се шегувам, лельо Зина - сериозно казала Соня.

- Не се шегувате... Значи и ти, Соня... Не се шегуваш?... Щом не се шегуваш, защо "лельо" ми викаш, а не "мамо"?

- Добре. Ще ви наричам "мамо" - с треперещ глас отговорила Соня и пристъпвайки към Зинаида, спряла нерешително.

Не било по силите на Зинаида да осъзнае какво се е случило - разиграват ли я, шегуват ли се? Тя сериозно местила поглед по лицето на Соня и сина си и пак... В един момент тя разбрала сериозността на намеренията на младите и разбирайки това, се хвърлила към Соня и заплакала:

- Соня, Сонечка, дъще, разбрах, вие сериозно.

Потрепвали и раменете на Соня, притиснала се към Зинаида и тя повтаряла:

- Да, мамо, сериозно е. Да, много е сериозно.

После младите, хванати за ръце, бавно и без да забелязват никого наоколо, тръгнали по ули-

цата на селището към имението на семейството на Едик. А отпред вървяла Зинаида. Смеела се и плачела едновременно и непрестанно говорела, притичвайки към всеки срещнат

- Ние отидохме... А те: раз - и се влюбиха един в друг. А аз: раз - и ги благослових. Първо мислех, че се шегуват. А те: раз - и се влюбиха. А аз им казвам... А те на мене - сватбата, мамо, е днес. Добри хора, как може така? Трябва да се подготвим, трябва официално. Така не е възможно.

Когато приблизително същия кратък разказ чул от нея мъжът ѝ, който излязъл да ги посрещне, предприемачът, бащата на Едик, той погледнал младите и казал:

- Зина, както винаги много говориш. Какво значи това, че е невъзможно днес да се направи сватбата? Ти само ги погледни тези младите. Не днес трябва да направим сватбата, а веднага, сега.

Едик се приближил до баща си и го прегърнал:

- Благодаря ти, татко.

- За какво... Благодаря. Какво ме прегръщаш? Трябва да викаме горчиво!

- Горчиво! Горчиво! - завикали събралите се на около хора.

Едик и Соня пред очите на жителите на селището за пръв път се целунали. На сватбата се събрали всички, които били в този момент в селището. Импровизираната трапеза на открито също всички заедно подреждали. Не "бучала" както често се случва на руските запои, а пеела сватбата до дълбока нощ.

Независимо от настояването на родителите младоженците се заселили не във вилата, подобна на дворец, а в малката къщичка на Соня.

- Разбери, татко - казал Едик, - построили сме дворец с различни пристройки на половината хектар. А нямаме такава красота като в имението на Соня и такъв въздух. Половината трябва да се събори.

Предприемачът след това пил цяла седмица. Но за учудване на всички започнал да събаря пристройките. Мърморел си:

- Настроили сме тука глупости, внуците ми няма да поискат да живеят в такива катакомби.

Щастлив бил животът на Соня и Едик...

Стоп! Тук започнах вече да говоря за бъдещето. А то задължително ще е прекрасно.

А в настоящето? В настоящето в град Харков има един добър детски дом. Има и момиче Соня в него. Соня вече се учи в трети клас, но няма свой хектар земя, както нямат и Таня, Серьожа, Катя... и стотици хиляди други деца от домовете за сираци. Украинската Рада дори не е поставила въпроса в дневния си ред: дали да дават за пожизнено ползване на жителите на страната си, включително и на децата сираци, по хектар земя за устройване на родово имение върху него. И Белоруската Дума не го е поставила, и Руската... Ще им простят ли децата? Ще могат ли сами да си простят днешните депутати?

Владимир МЕГРЕ
„Енергията на живота“
Превод М. ДОНЧЕВА

Четящият и пишещият човек може и да не забогатее, но със сигурност ще бъде щастлив

Словото като инструмент за лечение

Поетът писател и редактор в сп. "Съвременник" и в сп. "Geo" Иван Голев е автор на б пиеси, няколко поетични сборника, сред които "Бялата пеперуда", "Вярвайте ми", "Този човек-сърцето". Сред белетристичните му книги са "Вътре в живия плет", "Бронзовата лисица", "Смъртта на плъха", "Роботът". Има и няколко детско-юношески ("Луна такава", "Приказки по заповед", "Приключенията на Павел Сираков"). Превежда от чешки и полски език.

Нашумял напоследък с романите си "Брокат и парцали" и "Дани", Иван Голев е пример за това, че почти всеки творец търси все нови и нови изразни форми, за да даде словесен живот на напирещите у него чувства, емоции и образи. Иначе щеше да се вмести с лекота в типично българския калъп, според него, изразяващ се в странната комбинация от вироглавост и апатичност. А искайки да се измъкне от него, в един хубав ден все се оказва несъгласен думите да го живеят и поисква повече – той да живее думите си. Така помага и в литература да няма бели петна, както е в живота.

Малко късно прилага този принцип, си признава, но затова пък с обратно пропорционална на закъснението настървеност бърза да демистифицира, да откровеничи до цинизъм. Без всякакви "дантели" и пуритански задръжки. Пък и как да се гледа и да се пише за това наоколо, което е отдавна демаскирано до голо. Другият, неадекватният начин, би бил достатъчно безочлив и лицемерен. А който има смелост и воля, естествено, го изпраща в забвение. Прави и доста повече, като Иван Голев. И в това нещо повече дори "роботът" може да свали железните си "доспехи" и да заяви порива си за автентика. Така и народът ни, казва писателят, почти вече е готов да изкопае своя кладенец, за да утоли жаждата си за истина.

Вече 20 години копаем този "кладенец", но нова, чиста и бистра "вода" още не сме

извадили. Това ли е промяната, за която мечтаехме, г-н Голев?

– Промяната е нещо, с което се раждаме и с което живеем до смъртта си. При нас, за съжаление, тя е един много бавен и мъчителен процес. Всички ние се променяме през годините и благодарение на това дочакахме днешната, макар и в кавички, промяна.. Ние сме същества, които искат да бъдат вечни, живеейки непрекъснато в промяна, т.е. искат да бъдат едни и същи, като само сменят всичко око-

ло себе си.

Тогава излиза, че по-скоро роботът би се променил, отколкото ние.

– Роботът е всеки един от нас, в по-малка или в по-голяма степен. Всеки човек има някаква ценностна система и колкото е тя потвърдена и устойчива, толкова в по-голяма степен той е неин роб, т.е. той изпълнява доста роботизирано нейните изисквания.

Не става ли доста късно, когато човекът осъзнае, че е имал по-малко възможности от тези на работа?

– Никога не е късно да разбереш, че си живял по един идиотски, може би, начин. Особено е добре, обаче, ако можеш да спреш това, било то с покаяние, с промяна, с разбиране на заблудите ти до този момент. Не само че не е късно, нещо повече, така освобождаването е толкова по-сладостно, защото си изпитал другото, изпитал си решетките.

Значи е по-важно един ден "лавината" на свободата да се откъсне, да полети, независимо от паразитите, които причинява?

– Иначе няма как да се освободим от негативите. Устроени сме така, че се освобождаваме от една клетка, от едни окови, за да полетим като заслепени към следващите, макар че това са много индивидуални неща.

Кои то навярно зависят от степента ни на осъзнатост?

– Най-много от оценяването на свободата да бъдем себе си, което трябва да означава и

повече отговорност и по-малко лъжа. Всичко е въпрос на избор. Всеки решава сам как да излезе от една ситуация, която не му е точна и в която не е той. И как да се справи с нея.

В тези решения кой "фронт" е най-важно да се удържи?

– Според мен, единственият "фронт", който човекът трябва да удържи, това е "фронтът" на неговата личност, не толкова отечествения, партийния, брачния. И отново е въпрос на избор как да се прекрати конфликта със самия себе си, когато той стане неудържим и неразрешим. В природата има два начина – или влизаш в бой, или бягаш. Така е и в живота. Става с бягство или с удар.

Но изборът за този, който държи писалката, е по-сложен и по-труден.

– Това е така, защото днес писалката се стиска все по-трудно, отколкото се стиска хляба и тоягата. Защото времето на труден бит ни привързва повече към тялото, отколкото към духа.

Тогава как пишещият, не можейки да си даде силата, която му е нужна, може да я даде на тези, за които пише?

– Той винаги намира поне малко сили, за да каже, че това, което се случва с нас, е в реда на нещата. Да каже също, че човек може да се чувства добре, да е щастлив не само в материалните измерения и не само във физическото здраве. Че четящият и пишещият човек може и да не забогатее, но със сигурност ще бъде щастлив. Пишещият е общо взето "екстрасенс", който успокоява, разведрява, вдъхва вяра, макар и да не си прави илюзията, че по този начин спасява света.

Ами то насила се взема, но не се дава, дори и когато става дума за словесното "лекарство"...

– На вземане сме се нагледали и наситили. На вървене по пътя, от двете страни на който зеят черни бездни – също. Вече трябва да си даваме сметка, че крачките по инерция в бездните не са вървеж, а крачене в нищото. Време е вече да погледнем и на словото като на инструмент за лечение. Да разберем, че словото наистина лекува, облекчава, помага по начин, по който само то си знае.

Интервюто взе Лиана ФЕРОЛИ

ТЕЛЕВИЗИЯТА ДА Е ПО-ХРИСТИЯНСКА!

Тодор БАКЪРДЖИЕВ

Пиша от позицията на човек, който се дразни от общо взето серийната глупост на телевизионните сериали. Там изключенията като качество са много малки и то предимно в европейското производство. Да не говорим за телевизионните рек-

лами, които 90% са бездарни, неостроумни, че и тъпи. На десет-петнадесет минути само късат зрителското време и нерви! Затова гледам предимно филми по "СИНЕМАКС", където няма реклами.

Телевизиите са в постоянен дефицит откъм християнско просвещение. Много рядко нещо по-

светло се промъква в голямото блато от злободневие, пошлост и комерсиалност. Румъните имат един канал "СПЕРАНТА", който редовно излъчва час по религия. Съвсем редовен училищен час, в който средношколците са и с униформи. Не говоря от позицията на завършен християнин или моралист. Но мисля,

че болшинството сънародници не сме в духовния час на истинската вяра. Извън антихристиянските престъпления на тоталитаризма, изглежда не ни достига достатъчно изразен метафизичен ген, така да се каже. Повече сме склонни да си вярваме, че си вярваме. Затова твърдо съм убеден, че безпросветност-

та в това отношение ни носи всякакви беди. Определя ни като нация без социална, вътрешна и европейска съпричастност. Пречи ни на възпитанието, почтеността, гражданската дисциплина и въобще дообърква обществените отношения. Затова искам да има повече християнско просвещение по малкия

екран, където би имало най-голяма ефективност. Защото повечето българи рядко четат книги и в тази област са около нивото на първолаците! Затова по-малко да се "пенят" захласнато по сапунени сериали, а и те граждански да изискват по-християнска телевизия! Така по-малко да се "пенят" захласнато по сапунени сериали, а и те граждански да изискват по-християнска телевизия! Така по-малко да се "пенят" захласнато по сапунени сериали, а и те граждански да изискват по-християнска телевизия! Така по-

ТРАДИЦИЯТА ПРОДЪЛЖАВА

РОДИ СЕ ДЕТЕ

Роди се нов живот.
Роди се българско дете.
Огласи със звънливо гласче,
че идва на света.

Майката го гледа просълзена,
забравя болката родилна.
Обич, топлина залива
майчиното й лице.

Вълнение и радост ме обзема.
Чувствам се щастлива
в този миг.

В моите силни ръце
се роди здраво, българско дете.
Изкъпах с обич детското телце.
Пових го с любов и благослов.
Здраво и щастливо да расте
в семейство, род и Родина.

Моята вина

оз. полк. **Н. ПЪПАНОВ**
гр. Пазарджик

Преди 57 години, на 30-и ноември, един току-що завършил Военното училище лейтенант и една ученичка в последния клас на гимназията си подадоха ръце и се обрекоха един на друг за съвместен живот.

Виновен ли бях аз и моята силна любов за това, че тя не можа да продължи своето образование и да осъществи мечтата си да завърши висше образование. Недостатъчни бяха и средствата на нейните родители да издържат двама сина и една дъщеря.

Тя прие съдбата на офицера от гранични войски и живота й преминаваше по границите на България с Румъния, Югославия, Гърция и Турция. Тя видя границата по талвега на белия Дунав и равна Добруджа, по върховете на Осоговска планина, Беласица, Родопите, Сакар планина. Видя какво е гранична бразда, гранична пирамида, КСП (контролно следова полоса), вишка, кльон. Познаваше добре живота в учебните пунктове за подготовка на млади граничари в с. Долна Оряховица, гр. Ардино, гр. Харманли и Любимец. Тя живя и в центровете за подготовка на офицери в Ленинград и Москва.

По границите на България нашият дом беше малка селска квартира, обзаведена с най-необходимото за живот и бит. Никога не е предявила стремеж към лукс. Цялото ни обзавеждане бе такова, че при преместване от граница на граница го товарехме на една каруца, а по-късно в „молотовка“. В такава малка квартира тя роди, отгледа и възпита две прекрасни деца - син и дъщеря, инженер и учителка с по две висши образования. Сега е обградена с тяхната неизмерима обич

Боряна СТАЕВА

Бабин ден е общобългарски обичай. В Чепинския край той съществува от 17 век. В този ден младите майки изказват благодарността и уважението си към акушерките и лекарите, помагали при раждането на свдните им рожби.

Бабин ден е голям празник във Велинградска община. Освен даване на име в Общината във всяка

къща, където има бабинче, се празнува и се посрещат гости през целия ден.

Ние, жените от пенсионерски клуб „Васил Левски“ в кв. „Лъджене“, проведехме ритуално поливане. Жени, членуващи в клуба, са били дългогодишни акушерки - Боряна Стаева и Йонка Балинова. Те разказаха с вълнение скъпи спомени от акушерската си практика. Дали са живот на стотици

деца - българчета, турчета и либийчета. Благородната им професия и Хипократовата клетва ги водят по прашните пътища на родината и Либийската пустиня.

Кратка и интересна беседа изнесе акушерката Боряна Стаева. По стар народен обичай на трапезата имаше грейна ракия, пита, чубрица и сладкиши.

Акушерките от правят призив към

младите семейства да раждат повече деца, за да не се затрие българският корен.

Пяхме, играхме, декламирахме и поздравявахме жените баби и акушерки. Този ден ще остави у нас прекрасни спомени. Ще сближи жените от нашия клуб, който ще поддържа и обновява нашите български традиции.

Велинград
януари 2010 год.

МОЯТА ПРОФЕСИЯ

Професио моя любима!
Минаха много години.
Обичам те, без теб аз не мога.

В сънищата те сънувам,
че съм млада, че работя.
На майките помагам да родят.

А бебетата къпя и повивам.
Кожата да бъде чиста.
Да сучат силна майчина кърма
на майките от гърдата.

Събуждам се и чувствам, че съм жива.
Сърцето ми е пълно с доброта
към новородените деца.

Началото ако се повтори,
от теб ще почна пак,
професио любима!

С радост ще работя
със майки и деца.
Обичам те, професио.
Ти правиш ме щастлива.

Вековната традиция на читалище „Зора“ в с. Ловнидол, община Севлиево, беше спазена с отбелязването на Бабинден. Почетени бяха бабите акушерките от селото – баба Иванка Мъшкулева, Мария Кръстева и доктор Христо Петров. Самодейния колектив от певици при читалището изнесе богата литературно-музикална програма. В тържеството участваха и нашите заселници англичани.

Стоян Ловнидолски

Дора АЛЕКСАНДРОВА

Моята баба е на 92 години. Почти столетница е, но такава горда и достолепна жена се среща рядко. Всяка седмица ме кара да обикалям столичните библиотеки и да търся нови книги на английски и на немски език. Държи всичко да чете в оригинал. За мой срам, аз не чета толкова много книги, колкото тя. Не зная добре дори един чужд език. Но баба Екатерина е жена, излъчваща вътрешен аристократизъм, човек, който показва, че добре си знае стойностите. У дома е събрала най-добрите образци на по-известните художници от нейното време, които е познавала лично. Повечето са ѝ ги дали като личен подарък специално за нейната персона. В разказите ѝ липсва онази фамилиарност или излишна патетика, по която много често се увличат други хора, разказващи за стойностните и важните неща от своя живот. Разказва ми много простичко за нещата, които са ѝ се случили по онова време, сякаш са били обикновена част от нейното ежедневие. Но от наша гледна точка те са истински находки.

Всеки ден баба си прави кратка разходка до кварталната градинка. Ограничена откъм пространство и природна красота, в нея са останали само няколко самотни пейки и редки обрълени храсти. Избира си най-слънчевата пейка и сяда. Милата, все по-слабо усеща слънцето и трудно раздвижва изкривените си и подути от старост пръсти! Поглежда към трамвайната спирка. Чака някого. По някое време към нея приближава също такава като нея друга бабка и двете заприказват.

- Катя, не съм закъсняла. Трамваят возеше бавно – пристъпва към нея Руска, превита под тежестта на своите почти столетни години.

Баба я поглежда осъдително, но се съдържа да ѝ каже: "Все не си признава. Такава си е, с недостатъчна смелост във всичко".

Наоколо прехвъркват листа, сякаш случайно откъснати в една неслучайно дошла есен.

Така както си седят една до друга и мълчаливо се наслаждават на последните слънчеви топли дни, започва техният мислен разказ, всеки път различен, изваден от столетната ракла на събраните им житейски спомени. "От първия ден седнахме с Руска на един чин в американския колеж в Самоков – поглежда към старата си дружка баба Екатерина и продължава безмълвно да прехвърля спомени". Двете бабки си седят на пейката и дори не разговарят. За своите над 80 години, през които са се познавали и са били заедно, вече са си казали всичко. Сега само връщат спомени си назад и прекарват по час-два все-

ИЗСИПАНИ ЦВЕТОВЕ

ки ден, за да продължат безмълвната връзка помежду си по стар навик, останал от почти век разстояние във времето. И за да са сигурни, че нищо не са забравили от онова време, да сверят спомените и попълнят една на друго онова, което времето и старостта започва да изтрива. Всичко си бяха казали, но се търсеха взаимно ей така, за да седнат една до друга и да помълчат заедно. Всяка знае всичко за другата. В съвместното си мълчание имат своето спокойствие, странна сигурност и доказателство, че все още са живи, чрез тях и старите им спомени от младостта. Седят си тук заедно и се връщат към началото, към онова далечно, поизбеляло, премисляно през годините привличащо ги толкова много, колкото по-далече си отива – тяхното време.

"Семейството ни пътуваше непрекъснато – започва баба Екатерина своя безмълвен монолог. – Баща ми беше действащ офицер в царската армия. При какви ли не хора живеехме. Непрекъснато местеха баща ми по служба в различни краища на тогавашното ни царство. Ние със сестра ми Здрава растяхме, но дойде момент, в който родителите ни решиха, че не можем така да продължаваме да живеем и пътуваме от град на град, без да му се вижда края. Трябваше да се изучим и ни записаха в колежа.

По онова време нямаше много средни училища. Малкото бяха все частни пансионати с по няколко ученички. Със сестра ми Здрава постъпихме в първи прогимназиален клас. Пансионът бе много примитивен, без всякакви удобства. Ставахме всяка сутрин в 5 и половина, за да се приготвим навреме за първата проповед – така нареченото въведение към деня. С това започваше задължителната ни програма. Слушахме в часовете библейски проповеди или лекции за големи учени. Най-често говореха за известни американци от тяхното историческо минало. Постоянно ни разказваха за техния континент, прехвалваха живота там. Стараеха се да създават у нас силното желание да отидем и видим, да повярваме в добрия американски живот. Годините преживени у нас от преподавателите ни американци обаче създадоха у тях лично гледище към нещата. То се променяше и ставаше по-реалистично и истинско.

Времето, прекарано в американския колеж в Самоков ни беше най-скъпо. Откъснати от дом и близки, там бе нашият свят, затворен между стените на старата сграда, сред невъзможните битови условия, но от сутрин до вечер прекарани в много веселие, смях и игри. Детинството винаги си е жизнено, независимо от наложено то чуждоземно мисионерство и от строгата дисциплина, която ни налагаха. Вечер минаваха и отваряха прозорците – спяхме така. Нямаше значение, дали въвн бе лято или зима с натрупан дебел сняг и голям студ. Казваха, че трябва да спим на отворени прозорци и през зимата заради нашето добро здраве и закаляване. Ние изчаквахме възпитателите да си легнат и затваряхме прозорците. Но дежурният учител познаваше нашата хитрост, идваше и ги отваряше отново. Ние след него затваряхме и така до сутринта, докато една от страните се умори първа и заспи. Пък не си спомням да сме боледували, а бяхме деца. За нищо и пред никого не се оплакахме или

негодувахме. Сутрин с чук удрахме по желязната кана и легена, за да отделим леда и да се измием. Вечер учехме на петромаксва лампа – една за цяла стая с 10 ученички в нея. Учението ни бе хаотично, без строга и ефикасна образователна система. Повтаряхме това, което чуем от преподавателите ни, учехме езика, като го четяхме неколкократно, без да можем да повтаряме по няколко пъти или обясняваме прочетеното. Нагаждахме се да го възприемем веднага, без да можем да го затвърдим и запазим в главите си за дълго време. След непрекъснатата възхвала за Америка знаехме как там се работи, за да се живее добре, познавахме възхода на индустрията, прославените им личности, но не познавахме добре американската култура и изкуства, културното им развитие. Подготвяха ни за мисионери. Завършването ми на колежа през 1923 година съвпадна с напускането на последния директор американец и замяната му с българин. Същото стана и с останалите преподаватели американци. Смятаха, че са си свършили тяхната работа и са отстъпили мястото на възпитаниците им да продължат тяхната мисионерска работа в нашата страна. Познанията ни и добитата представа за прехвалена Америка решиха избора на много от нас, колежанките, да напуснат страната и емигрират по време на икономическите кризи 1923-1929 и през 1933 година..."

Моята баба и другата – баба Руска сякаш негласно разказваха едни и същи спомени, приказки от отдавна минали, но скъпи за тях времена, ровеха се в спомените, или спомените се ровеха в тях. Какво ли друго им остава на двете мили бабки – освен да се ровят в себе си. Разбъркват се спомените в съзнанието им, продължават във времето и пространството надалеч през океана, към техните някогашни съученици. Спомням си, че допреди няколко години се събираха в уговорено време – техните остарели съученици пропътуваха света, идваха от Америка, Австралия, от Израел и Канада, за да дойдат тук, в България, при своите корени. От почти десетилетие вече не се събират. Малцина са останали живи, напоследък вече спряха и да си пишат. Който може от тях идва през година-две вече в дълбока старост. Като въртящ се пожълтял лист, който колкото и далеко да литне, падайки на земята, все спомня дървото. Случаен лист в неслучайно дошла есен, от дърво, прибрало повечето листа до себе си, изсъхнали листа, украсени с богатите цветове на есента и живота – оцветили ги ярко отвътре и отвън. Разтопеното жълто в тях грее от златисто, през червено алено, оранжево и бакърено, до тъмнокафяво и черно...

Изсипани цветове по земята, разсипано минало...

Гледах тогава двете бабки и си спомнях моите съученици и състуденти, разпилели се и те по света, и се питах всеки от тях дали ще стигне след време дървото.

Днес гледам изсипаните листа, покриващи малкото гробче на баба Екатерина, и си спомням за нейните разказани спомени. После подредила запалената свещ до белите хризантеми, посягам към томчето "Сонети" на Шекспир и засричам на глас изящните фрази, любими на моята любима баба, разбира се, на английски.

САНТИМЕНТАЛНА ЖИВОПИС

Станислав МАРАШКИ

Пред мен са двете последни стихосбирки на Крася Титянова – „Душата ми е храм“ и „С чуждо слънце в косите“. Книгите са двуезични, на български и италиански, и дори само с този факт загатват за стремежа на тяхната авторка към поетично проектиране на космополитен мироглед. В първата от тях религиозната макрорамка създава благоприятния климат за „виреене“ на стихотворения, вдъхновени от една християнска рефлексия спрямо света, а втората е стилизиран израз на пътешественическите преживявания на Титянова в чужбина. Така задграничните ѝ командировки като дългогодишен телевизионен журналист и кинопродуцент са породили чувства и размисли, които са заживели своя втори живот в книга. По повод цялостното литературно творчество на Титянова журналистката Мари Кеналян пише: „В своите стихосбирки „Нестинарска Богородица“, „С чуждо слънце в косите“ и „Душата ми е храм“ Крася Титянова се представя като силно емоционална поетеса. Нейният оригинален начин на писане издава издава чувствителна душа, дълбока мисъл, безумна любов към хората и природата, нетърпимост към безчестието и злобата“. Излишно е да подлагам на цялостна преоценка изводите на Кеналян, а ми се ще само да изразя съгласието си, че по отношение на определението ѝ за емоционалността тя е улучила в десетката. Защото Титянова действително предпочита да рискува на ретропарада от емоции, вместо да се нареди покорно под знамето на самоцелното формотворчество, развявано от огромна част от представителите на поезия, самодефинираща се като „модерна“. Всъщност става въпрос за същата тази поезия, за която звукосъчетанието „емоция“ е мръсна дума или, в най-добрия случай, спомен от архаичен етап на литературно развитие. Но ето, че сега една остро съвременна, полиготно извисена и „пътуваща“ поезия гушва емоцията като първородна рожба и я понася гордо, за да я покаже на света. И това на фона на един полуурбанизиран, полустерилен литературен пейзаж, който винаги е считал себе си за самодостатъчен. Как да не и се чудиш и маеш на акъла, но и как да не ѝ се възхитиш за куража!

Знаково стихотворение на Крася Титянова е „Душата ми е храм“, превърнато и в песен от дуета Назар и Нино. В тази творба, почетена и с Европейската награда за поезия в гр.Лече, Италия, Титянова експлоатира елегантно теологичната метафорика, за да моделира образно своя духовен свят:

*Пред царските врати сияя –
излитат гълъби от там.
С теб, о, изповед, ще спрем пред рая:
душата ми е храм.*

*След сенките на ветровете
ти още тичаш чист и прям.
Ела с молитвата на цвете –
душата ми е храм.*

*С магиите на знойно лято
ще минем под дъгата, знам;
и ще се молим Богу свято –
душата ми е храм.*

(„Душата ми е храм“)

А в „Мост от думи“ религиозната риторика е средство лирическата героиня да се потопи в реминисценция за скъп човек, ползвайки интимността на второ лице единствено число:

*Веднъж ли първата зря
след сън за теб ме е задявала?
И като ангел аз творя,
без да забравям и за дявола.*

*С възкръснал страх разбрах, че е
отсечен дънер мойто минало,
но в летораслите тече
кръвта на слънце неизстинало.*

*Загубил залези и дни
и всички думи на надеждата –
везната ми не наклони
стрелка към щастие. И веждата*

*на месеца бе божи знак,
прикрил тъгата на тополката,
тъй както пчелният рояк
в меда си сладък крие болката.*

(„Мост от думи“)

Поезията на Крася Титянова е философско-изповедна. Истините в нея са дълбоко изстрадани, защото преди да извървят своя път до сърцата на читателите, те са я разтърсвали с поливалентната драматичност на съпреживяващата интелектуалка. Това са емоционални натрупвания, в които прозират и бунтът срещу условността на битието („Докато съм с криле“), и носталагичната въздишка по есента („Не носи радост есента“), и романтичното съзерцание на природата („Аква-рел“).

Навярно това присъствие на антропо дори и в най-констативните описания на неживата природа придава на поезията на Крася Титянова онова усещане за искреност, което се излъчва от всеки нейн ред. Душата на нейната лирическа героиня трепти като струна в синхрон с разбирането, че поезията е преди всичко умъдрена хронология на чувствата. На нея не ѝ е нужно да имитира битки за социална

промяна, понеже стремежът към нея изплува съвсем естествено, но това вече не е порив към революционно обновление на обществото, а по-скоро импулс за нравствено прераждане на личността. А няма това не е поредното доказателство, че няма нищо по-неясно от вододела между граждански ангажираната и т.нар. „интимна“ лирика? В стихотворения като „Похищение“, „Песен с почти нереален бемол“, „Послеслов“ вглеждането дълбоко в себе си е всъщност вглеждане в онези скрити съпротивителни сили, които дремят в недрата на човешката душа и които трябва само да бъдат разбудени, за да доведат до промяна на обществото. Това е особено характерно за стихотворението „Унес“, в което зад привидно преекспонираната тема за нестинаството се крие един много по-ярък и наситен контекст:

*Да изгорят очите ми от плач
и мъка да ме връхлети с несгодица,
забравя ли сред странджанския здрач
светата нестинарска Богородица.*

*И втурват се в езически набег
жени с икони и очи закръглени.
Усещаме: поставя вятър лек
душите ни и в стъпките на възлени.*

*Сред златен здрач разцъфва любовта.
В небето литва щъркел-дългокракия.
Изпраща с него Господ радостта
по хукналите пътища към Тракия.*

*От хълма ясен месец прави знак.
Сияе нестинарската ни столица.
Защо да плача! Трепка в юнски мрак
не мълния, а мойта Богородица.*

Ей го къде, значи, било поетичното разковниче на стихотворението: в Богородица! Тази същата Богородица, която поетесата уверено нарича „своя“, но чието „присвояване“ звучи напълно естествено и логично в контекста на

това привидно чисто „нестинарско“ стихотворение. Затова, може би, авторката с такава лекота прескача географски ширини и меридиани, преодолява пространства, езикови и културни бариери, защото в нейната поезия те са свързани посредством невидимите пътеки на една глобална човешка нравственост. По една от тези „пътеки“ Титянова стига и до лиричните пътеписи във втората стихосбирка „С чуждо слънце в очите“. Впечатлява обаче, че дори когато описва чужди страни, тя отново го прави от позицията на българка. Вижда чуждото, но с очите на българка. Възхищава се от чуждото, но винаги с екзалтация, поставена в контекста на българското. Ето как например нейната лирическа героиня възприема иноземните красоти в стихотворението „В душата на Франция“:

Искам да скитам в душата на Франция. Стина, щом спомена Бианкур край Париж. Там Яворов плакал над гроба на Мина, с Лора скърбял е под месеца риж.

Искам да скитам в душата на Франция. Има място – там Ханчев видял как рисува с кредитен картончик своята любима, дете с пороя парижки по Сена отплува.

Какво ще кажете? Уж „с чуждо слънце в косите“, уж в Париж, а всъщност в неповторимия роден свят на Яворов и Ханчев! Чудно ли е тогава, че авторката на „Сонет за Колизея“ и „Монолог пред вратата на Лоренцо Тиберти“ в стихосбирката „Душата ми е храм“ говори за бащината къща като за част не просто от домашното, а от световното мироздание?

Тук моето детство обичано мина. Бе с лик богородичен мама. С тих блян сърце край топлика на проста камина, спомни си дъха на липа и тамян.

А в „Предградие“ прозвучава и откровена защита на националната кауза, която я сродява с патриотични мотиви, познати още от поезията на Вазов, но прочетени по съвременен начин:

С жестокост, Боже, накажи ме, но не с лукавство, не – с покой, пред мен възправа свойто име подобно глас и съвест Ньой.

Ти нямаш на Версай фонтаните, ни парка, от възторг да замълчиш. Но още в нас са живи раните от теб, предградие в Париж.

На кръст разпъна всичко свято в измъчената ни душа; това е мъката, с която родината ни оглуша.

Ти нямаш свода на балканите ни гроб, пред който да мълчиш. И още не зарастват раните от теб, предградие в Париж.

Нужно е да имаш сетива за обществено значимото, за да концентрираш в едно поетично издихание горестта на цял един народ и то като част от лично преживяното. Затова, може би, безкомпромисното виждане право в очите на трагичните събития звучи не като банален публицистичен реквием, а като своего рода поетизация на историята, в която границата между поетично и патриотич-

но е само условна. Виждаме, че в лиричното възкресение на спомена за Ньой доминира не просто възмущението от един несправедлив политически акт, колкото емоционалното сияние от това възмущение, което отдалява поезията на Титянова от стотиците недоносчета на римуваната публицистика. Нейната лирика е своеобразен барометър на всичко онова, до което се е докоснала през живота си. Поетесата се вписва естествено в образа на приказна фея, за която като че ли е нужно само едно докосване с вълшебната пръчица до тема или мотив, за да се превърнат те в поезия така, както и най-красавата жаба от приказката е в състояние да се превърне в принцеса.

Скок от чуждоземските полушария до родния чернозем се наблюдава и в творбата „Искупулс на странджанските нестинарки“:

Българийо, гергеф, извезан с фрески, аз дишам твоя въздух с дъх на рози, с иконостасното небе на Левски под Ботев връх с тракийски коловози.

И си припомням сватби и трапези, смирени дарове в момински ракли, мълчанието будно на онези завери, изгорели като факли.

Драматичното звучене на някои от стиховете в двата сборника ги извежда извън тесните рамки на моментната поетична рефлексия. В тях като мембрана трепти стена вътрешна борба. В „Опази от тайфун Термопилите“ тя се мотивира с непреодолимото усещане, че времето е неотменима съставка от душата на лиричната героиня:

Ти отново запрятай ръкавите, мери с унции съвест и фриз; останни, възродила и нравите, по-ранима, с по-жертвен каприз.

Част от тебе е времето. Дланите носят вис – ти си с Бога „на ти“. Не с молитва – с гласа на камбаните оскърбените обезсмърти.

Горните стихове като че ли са призив на авторката към безкраен полет на духа. Обликът на лиричната й героиня се очертава в читателското съзнание с почти релефна плътност. От тези морални набези, от призива за шумр срещу спокойствието започва и усложняването на поетическото самосъзнание у Крася Титянова, за да еволюира до заразяващ нравствен оптимизъм и убеденост в необходимостта от промяна. Тази убеденост оцелява в елегично-пастелната мекота на стихове, чиято тема не може да се окачестви нито като авангардна, нито като непозната. По вапцаровски просто и по ханчевски затрогващо ни докосва нравствеността на авторката в едно толкова близко до нашите сетива стихотворение, каквото е „Голямата къща“:

До днес като пролетна птица с крило ни прегръщаше в зноя, в дъжда и студа голямата къща с две бели колони, запели в зори с лястовичи гнезда.

Тук моето детство обичано мина. Бе с лик богородичен мама...С тих блян сърце край топлика на проста камина, спомни си дъха на липа и тамян.

Познато ви е, нали? Но очевидно стре-

межът на поетесата е не да стряска с абстрактни внушения и космическа метафизика, а да я открие в обикновените чувства и мисли, достъпни за всяко човешко същество.

Крася Титянова е поетеса на космополитичното съзерцание, но това не пречи в неговата тъкан да бъдат вплетени и нишки, изплакани като сълзи. Този своеобразен „националкосмополитизъм“ блика отвсякъде. Той ни наблюдава носталгично с очите просто на всяка метафора, тъй като е литературно продължение на духа на самата авторка – противоречив, търсещ, пътуващ в света на хората, но и в своя собствен свят. Породен от умъдрения нравствен максимализъм на поетесата, той не може да не дълбае дълбоко в кладенеца на всяка вина, дори да е затънал до гуша в тинята на еснафското неразбиране и отрицание. Но може би точно това непреодолимо желание за нравствена разплата, за реабилитация или възмездие, е основният двигател, който завихря турбината на поетичните й внушения. Неспokoйната словесна повърхност на изображението спонтанно разлива вълните на вътрешното напрежение, натрупвайки постепенно все повече и повече емоционален експлозив, но не за да подготви с това взрив в поантата, а за да предаде на слога особена сантиментална неравноделност, канализирана удачно в стройните катрени на силаботоническото стихосложение. За щастие Титянова е избегнала изкушението на лесното разрешение и затова класическата и привидно преднамерена рамкираност на тези стихове не се е принизила до самоцелна ритмична „шпакловка“, целяща да компенсира логически или идеен дефицит. Целта е цялостно методично-образно внушение, открило най-удачния за себе си „калъп“, в който да се излее. Трябва ли тогава да ни учудва, че отсъствието на внезапни и неочаквани вариации внушават усещане за идейно закалена ценностна система? И макар в тоя ритъм някои да долавят далечни повей от ритмичните схеми, открити още в началото на миналия век, те, бидейки възможно най-точен отговор на структурните императиви, наложени от идейното съдържание, са не само единствено възможни, но и единствено легитимни от литературна гледна точка. И все пак, въпреки демонстрацията на завидна яснота и еднопосочност на внушенията, дълбоко в себе си Крася Титянова е посвоему колеблива и противоречива. И това е неизбежно, защото само там, където има противоречия и колебания, е в ход идейно и литературно търсене. Всъщност поетичните „Осанна!“ и „Разпни го!“ на Титянова често показват само една от възможните посоки на нейното поетично прицелване, защото на практика възможните остойностявания на нейния нюансиран идейно-естетически калейдоскоп са много повече. Оттук идват и сантименталните изблици на патриотичен патос, и носталгичното завръщане при спомена за покойната й вече дъщеря.

В нощта, когато ти изчезна като звезда – далеч от нас, изписах, паднах като в бездна, раззинала пламтяща паст.

(„Молитва“)

От стр. 7

А в друго стихотворение, посветено на същата тема, пасивното съзнание преминава спонтанно в състояние на съпротива:

*Аз не притварям цяла нощ клепачи,
прегльщам сълзи, мятан се без сън.
Сърцето ми в покрусен денем плаче,
не виждам детска радост, птичи звън.*

*Гори ме мъката на жарка кллада
и зноят сипе в раните ми сол.
Светът не ме развлича с пролет младата,
без глас задъхвам се от главобол.*

*Уби мъчител дъщеря ми... Може
децата да измъчва днес на кръст.
Аз падам коленопреклонно:
- Боже,
спаси ме и ме превърни на пръст!*

(„Без глас“)

Очевидно и за авторката на горните стихове, както и за един Иван Динков например, поезията е съпротивление и борба. Съпротивление срещу историческа или правна несправедливост, срещу престъпна посредственост и егоизъм. Твърде прибързано е обаче да се твърди, че това е основната поанта в разнолика поезия като тази на Титянова. Защото какво е борбеното, например, в едни стихове, в които авторката описва баладичната атмосфера на лятна нощ, в която старата като света двойка между мъж и жена върви в море от лунна светлина:

*Нощен полъх в косите ни нощни дъхти.
С теб вървим под ръка. Светът не съществува.
Аз съм плаха весталка, а тръпка неясна си ти –
рони кръстчетата люлякът и ни целува.*

*А светулкати лунички из твойте коси.
Сдържан плач на наивност. Сълзи неизкусни.
Как е хубаво с плач на щастливка да си,
с малка тайна тъга и изпръхнали устни.*

Чета горните стихове от стихотворението „И любов!“ и ми е трудно да си представя поудачно намерен неологизъм от глагола „светулкам“. И неволно си пожелавам подобни стихове все по-често да „светулкат“ в тъмата на съвременната българска поезия...

ИЗХОДЪТ Е В СЛЕДВАЩИЯ ИЗХОД

“Кой е влязъл в пещерата, без да може да излезе нощем без крила на прилеп“

Лиана ФЕРОЛИ

Извисеният дух на Елена Сертова и в последната ѝ книга „Родопи - небесният корен“, ни подготвя за психичното нагнетяване и болезнените усещания, които ни престоят с идващите вибрационни трансформации. Дори се превръща в едно настояване за вслушване, за активност, за превръщане на разбирането в насъщен жест. Такава е ролята на истинското слово. Онова слово, което е спуснато някому, за да помага, променя, гради...

Книгата, чрез дадените в нея духовни техники, е особено полезна в днешното интензивно време на поляризация между дух и материя, когато имаме изключителната възможност за личностно и колективно издигане и развитие в посока на единение, сътрудничество, честност и откритост. Елена ни дава ясна и структурна представа за участието на всеки един човек в процеса на глобалната енергийна трансформация, представя ни начините, по които съзнателно да се синхронизираме със ставащите сега процеси, за да ги оползотворим за себе си. Казва ни, че сега е времето на невероятния шанс да създадем около себе си живота, който отговаря на най-съкровения ни ценности.

Докато имаме книгите на Елена, ще чуваме нейния глас, който с майчинска заръка ще ни напомня, че вярата в Бога и в свръхестественото е потребност на душата, че тя не се придобива с усилие, закони, наредби, пък и такава

Николай Кънчев

не е необходима на Тънкия Свят. Че небето не ни приема неосветени, непречистени от вярата. От това чудо на чудесата, всемогъщата, истинската ВЕЛИКА СИЛА – вярата. Че дори и да гледаме на проявяващата се в нейните книги ВЕЛИКА СИЛА като на метафора, като на символ, пак няма да бъдем далече от истината. По-важното е какво ни казва тя, колко важно е казаното и чутото и дали имаме сетива да го осмислим. Дали можем да отворим вратите на възприятията си за него, тъй като, независимо откъде идва, то ще ни бъде в голяма помощ за идващото ново време. Защото в противен случай ще рискуваме да не изживеем пълноценно наистина уникалната наносекунда от Вечността, в която живеем сега - безспорно най-интересното време, в което някога са живели хората. И така да пропуснем срещата си с Прасветлината,

т.е. със самата наша същност, която е един полет нагоре, което всъщност означава навътре, към центъра на Божествената искра в самите нас - Светлината на вярата, която ни променя със своята топлина и лъчезарност.

През целия си живот Елена вървя към своята Велика сила на вярата, която я водеше по пътя на отдаването на другите. До последния дъх на живота си тя остана вярна на себе си и на своето призвание. Дори и в болницата, след прекаран инсулт, тя продължаваше да обгрижва духовно жадните за просветление и вяра родопчани и да полага балсам върху разпъваните им с обърканост и подозрения души. Да акцентува върху общите за всички хора духовни закони, които поставят фундаменталните основи на живота и обществото. И да гради духовното единение между хората чрез поставяне на всеки и всичко във фокуса на Извечната Божествена светлина.

Последната ѝ книга в 6 части поставя в нейното огледало

едни от най-възбуждащите ни теми, като идващото ново време, здравето ни, болестите, нетрадиционното лечение, общуването ни с тънкия свят, чудесата в културното богатство на нашата Родопи планина и др. Сред тях са многобройните скални ниши и пещери - тези следи, оставени за нас като най-ярки символи за влизане в „тъмното“ и излитане от него, като напомняне, че за ходещия има както падения, така и възходи, както из-ходи, така и под-ходи.

Книгите на Елена Сертова ще бъдат особено актуални в новото време и вид проверка за това, кой може да излезе, да излети от „пещерата“ на своето подсъзнание - било то насън или наяве. А с последната си книга тя ни казва, че никой не влиза там, откъдето сам не може да излезе. Приканва ни да стоим високо в базовата ни духовна планина – тази в съзнанието ни. Поощрява ни да осъзнаем докъде сме стигнали в това изкачване и да се стремим към нейния най-висок връх - Бог.

АКУШЕР НА НОВОТО ВРЕМЕ

Един ден след празника на родилната помощ (21 януари) миналата година си отиде от този свят акушерката Елена Сертова. Тя работи повече от 30 години за раждането на новия живот в Кърджалийска област. Но повече ще остане в спомените и сърцата на близките си и на сродните си души като неуморна радетелка за раждането на новото, свръхсетивното възприятие, с което ще бъдат надарени хората на бъдещето. Така че тя беше и си остава един от многото акушери на идващото ново време.

Елена Сертова е родена в с. Царацово, Пловдивско. Завършва акушерство в Пловдив и работи по професията си в Кърджалийския регион повече от 30 години. Авторка е на 4 книги: „Горещият януари - 1990“, „Завръщане в миналото“, „Да видиш невидимото“, „Душата крещи мълчаливо“. А съвсем скоро семейството и приятелите ѝ ще издадат посмъртно още една нейна книга – „Родопи - небесният корен“, която съдържа 6 части. Ние, нейните приятели, се присъединяваме към нейните въздъления и я споменаваме с възхищение и благодарност. Светла ѝ памет!

МЕЧЪТ НА АРЕС

Продължава от стр. 1

Според написаното в т.н. „Именник на българските ханове“ пътят в битието на народа ни тръгва от самите дълбини на Предисторията, минава през славата на българите от Античността, през тежките години на войните с римляните в Македония, Армения, Дакия и Влашко, през хегемонията на българите върху цяла Европа и разгрома на Рим, през разпростирането на държавата от Урал до Висла и от горното течение на Волга до Термопилите. Този несравним документ на българското минало, написан от ръката на българин в далечните северни манастири на Русия, проследява историческата съдба на народа ни при петимата непобедени български царе: Навухтоносор Велики, Александър Велики, Ирник Велики, Кубрат Велики и Аспарух Велики. Титлата „велик“ се е давала в древността само на цар, който няма загуба на бойното поле. Петимата изброени в Именника не са познали поражението и затова са великите царе на България. Затова поколенията нямат право да ги споменават без титлата „Велики“, според заслугите им пред народа и отечеството.

Ирник Велики е

останал в историята на света с готското си име Атила. И двата варианта на името означават „Непобеден“. Двете думи са от два различни езика, като Ирник е от език, близък до латинския, а името Атила е по-близко до германските езици. Понеже в Именника царят е наречен Ирник, би следвало да мислим, че това е българското му име. Сведението на Прискус, че езикът на готите е бил официален в българската държава по времето на Атила, ни води към предположението, че това име е излязло от средата на готите, но наличието на много български думи, които имат преки подобия в английския език, дава възможност да се мисли, че и вариантът „Атила“ е също български.

Идентификацията на цар Ирник с царя на хуните Атила неминуемо предизвиква потребност от пълна идентификация на този народ, защото Прискус дава ясно да се разбере, че те са народ със свой език, а не наименование на група народи, всеки със своя си произход и език. Йорданес в книгата си „Гетика“ също заема достатъчно ясна позиция, като нарича народите от хунската войска със собствените им имена, сред които упоменава хуните като отделен народ и хегемон в

тази империя. Следователно, ако Ирник, царят на българите от Именника, е царят на народа на хуните Атила, тогава хуни и българи са две различни имена на един и същ народ. Тук трябва да споменем, че византийците упорито ни наричат хуни и скити много време след Атила. Самият Прискус в своята „История на Византия“ нарича хуните на Атила и скити. По тези съображения етническата идентификация на народа на хуните е много нужна за нашата идентификация като народ. Вкарването на хуните в тюркския куп е попречило много на изясняването на произхода на нашия народ, особено с хипотезата за т.н. „хунско робство“, когато сме робували на себе си почти 300 години.

В историята на европейските народи тъмните петна много лесно приемат тюркски черти. Сравнително далечно подобие на поведението на войските на Атила с поведението на войските на Чингизхан е станало причина за предполагаемия тюркски произход на хуните. В какво се състои това подобие?

В двете войски кавалерията е основен род въоръжени сили. До края на IV век в европейските армии конницата е била спомагателен род

сили.

Двете войски са в много големи обеми, което не е характерно за европейските армии. Освен това и двете войски действат на голямо отдалечение от основните си бази за снабдяване и възстановяване на боеспособността си. Дотогава нито римляните, нито германците или галите изнасят войски толкова далече от базите си.

В същото време от околото на специалната не може да се изплъзнат и няколко съществени различия в бойното използване на войските на Атила и на татаро-монголите.

На първо място е разликата в комплектоването на армиите. Татаро-монголските армии са изключително конни и на коне влизат в бой на открита местност. Сведението на Йорданес за подготовката и хода на боя на „Каталунските полета“ сочи, че хуните нанасят главния удар на открита позиция с пехотата, което силно се различава от известните бойни традиции на турките.

Разгръщането на войската на Атила за боя на Каталунските полета става от укрепен лагер в близост до противника, напълно в съответствие с практиката на римляните и македонците, което се обуславя

само от наличие на значителна пехота в бойния ред на силите. При турките основният вид на бойното въздействие е срещен бой с бързо-подвижни части на коне без създаване на укрепена изходна позиция, защото тя не е нужна на кавалерията, особено при действия срещу пехотни армии.

Сражението на Каталунските полета има още една съществена особеност, която отхвърля възможността хуните да са турки. Според сведението на Йорданес Атила влиза в бой към края на деня с разчет основните епизоди по плана на сражението да се разиграят през нощта. Управлението на конните части през нощта и бойното използване на оръжието им в тъмната част на денонощието са невъзможни. В нощния бой на Каталунските полета е убит царят на готите, синът му е тежко ранен и напуска полето на боя, а главнокомандващите римската войска - „Последният римлянин“, генералът от войските на Рим, мизецът Аеций, изгубва управлението и се спасява с бягство. Този бой не може да бъде дело на турки, защото те просто не биха влезли в сражение през нощта, а е една от големите полетове на българското

ни отечество. Затова французите и днес като чуват „българин“, се стряскат, не само заради Дойран. Не случайно Волтер във философските си новели пише, че българин значи силен, страшен и непобедим войник. По негово време французите не са знаели, че българите все още са на този свят и затова не за съвременните си българи е казал това великият писател, а за победителите на Каталунските полета под Орлеан в 451 година.

В живота на Атила се случило нещо много показателно, което пряко сочи какъв народ са хуните и кои са техните предци. Ето какво пише по този въпрос Йорданес в „Гетика“:

„И макар че характерът му бил такъв, че винаги бил много уверен в себе си, все пак сигурността му се увеличила от придобиването на Меча на Марс - винаги почитана светиня сред кралете на скитите. Историкът Прискус казва, че това станало при следните обстоятелства:

„Когато някакъв пастир забелязал една телица от стадото му да куца и не намерил причината за раната, развълнуван тръгнал по следата на кръвта и накрая стигнал до един меч, който животното настъпило докато пасяло. Той го откопал и го занесъл право на Атила. Той се зарадвал на подаръка и бързайки амбициозен, помислил че бил назначен управител на целия свят и че чрез Меча на Марс превъзходството във всички войни му било осигурено“.

Прискус в своята „История на Византия“ дава това сведение като легенда, но в неговите уста, легендарното е слабо изразено. Не бива да се игнорира фактът, че Прискус е чул тази легенда от мест-

ните хора, от самите хуни, и е очевидно, че съвременниците на Атила от неговия народ са вярвали в това, че той носи Меча на Арес. Ето какво казва за това самият Прискус:

“...Та нали веднъж той казал чистосърдечно, че за него [т. е. императора] слугите му са пълководци, а пълководците му са равни по достойнство на императорите на Рим. Не след дълго ще последва и увеличение на мощта му. За това знамение е дал самият Бог, като му открил Меча на Арес, който се считал за свещен и се почитал от скитските царе, като предназначен за господаря на войната, но още в древността е изчезнал и след това бил намерен при мощта на крава...”

В тези два цитата на известните и признати за достоверни от цялата историческа общност сведения двамата автори свидетелстват, че хуните са известните от древността скити, чиито царе са ценели като свещен Меча на Арес.

Херодот в своята четвърта част на „Историята“, наречена Мелпомена, казва едно много интересно нещо, което дава основание да се мисли, че хуните на Атила са точно наследниците на скитите, които той описва през V век пр.Хр. северно от Черно море:

“...Що се касае до обичаите на скитите, те са такива: Скитите почитат преди всичко Хестия, след това - Зевс и Гея (Гея те считат за съпруга на Зевс). След това при тях са Аполон и Афродита Небесната, Херакъл и Арес. Тези богове признават скитите, а така наричаните царски скити /сарматите-б.на а./ принасят жертви и на Посейдон. На скитски език Хестия се нарича Табити, Зевс (и според мене,

напълно правилно) – Папей, Гея – Апи, Аполон – Хойтосир, Афродита Небесна – Аргимпаса, Посейдон – Фагимасад. Скитите нямат обичай да издигат кумири, олтари и храмове, освен на Арес. На него те строят такива съоръжения...”

... На Арес пък правят жертвоприношения последния начин. Във всяка скитска област по окръзите са издигнати светилища на Арес. Планини от вършина са натрупани една над друга на пространство с дължина и ширина почти 3 стадия, а на височина по-малко. На върха е направена четириъгълна площадка. Трите страни са отвесни, а от четвъртата има подход. От лошото време съоръжението непрекъснато се сляга и затова се налага ежегодно да натрупват по половин човешки ръст вършина. На всеки такъв хълм е издигнат древен железен меч. Това е кумирът на Арес. На този меч ежегодно принасят в жертва коне и рогат добитък и даже повече отколкото на останалите богове. От всяка стотица пленници обричат в жертва един човек, но не по начина при животните, а по друг обряд. Главите на пленниците измиват с вино, а жертвите колят над съд. След това носят кръвта на върха на купчината вършина и намокрят с нея меча. Кръвта те носят нагоре, а под светилището става следният обряд: На закланите жертви отсичат дясното рамо с ръката и ги хвърлят във въздуха. След заколването и на другите животни, завършват обряда и се отдалечават. Ръката остава да лежи, където е паднала, а трупът на жертвата лежи отделно.”

Според Херодот най-почитаният от скитите сред боговете е Арес. Същият

този бог на войната е най-почитаният бог от келтите според Цезар¹, а също и от готите според Йорданес. И келтите, и готите, и скитите са изпълнявали практически еднакви ритуали на бога на войната. Те са правели човешки жертвоприношения от пленените врагове. При скитите жертвите се колят пред кумира на бога, а при готите и келтите те се изгарят. Не е много ясно от източниците дали жертвите се изгарят живи или са умъртвени преди това. По-скоро би следвало кръвта на противника да се пролее пред олтара на бога на войната.

Така става ясно какъв е този намерен в земята Меч на Арес от криварчето и защо е бил занесен чак при царя. Става въпрос за това, че този меч е един от кумирите на Арес, въздигнати от скитите и описани от Херодот през V век преди Христа. Това е било известно както на Атила, така и на онези, които са го намерили и са му го занесли. Следователно, какъв е този меч са знаели всички хуни. Знаели са го, защото техните деди му се кланяли и му принасяли човешки жертви. Затова Атила приема намирането на Меча за знак от Бога за бъдещите му победи и като насърчение да тръгне към Рим. Ако Атила не беше един от скитските царе, които доказано са почитали тази меч от най-дълбока древност, а беше тюркски хан, дали щеше да обърне внимание на един ръждясал голям нож. Едно ръждясало чуждо оръжие, което няма никаква връзка с неговите представи за божественото, за Тенгри, дали би впечатлило кой да е тюрк и дали на някой татарин щеше да му дойде в главата изобщо мисълта да го

¹ „Гетика“ - Йорданес

носи на хана? Твърде далече е Скития на Херодот от Централна Азия на тюрките както във времето, така и в пространството, за да стигне и да се възприеме устойчиво от тях като вярване скитската легенда за Меча на Арес. Че кой е Арес за тюрките?

В това сведение има един любопитен момент. Мечът е намерен в земята. Това е свещеният меч на бога на войната, който единствен е имал светилища на земята на скитите. Такъв меч, който е кумир на бога, което ще рече, негов пряк или символичен образ, не може да попадне случайно в земята. Трябва да е бил специално закопан. За да се е случило това, по времето, когато мечът е намерен, религиозна система в земите на скитите, част от която е този кумир, трябва да е била вече сменена. Хуните по времето на Атила не са изповядвали античната религия на бащите си, а някаква друга, която не търпи кумира на Арес на бял свят. Това обяснява защо Мечът на Арес е попаднал в земята.

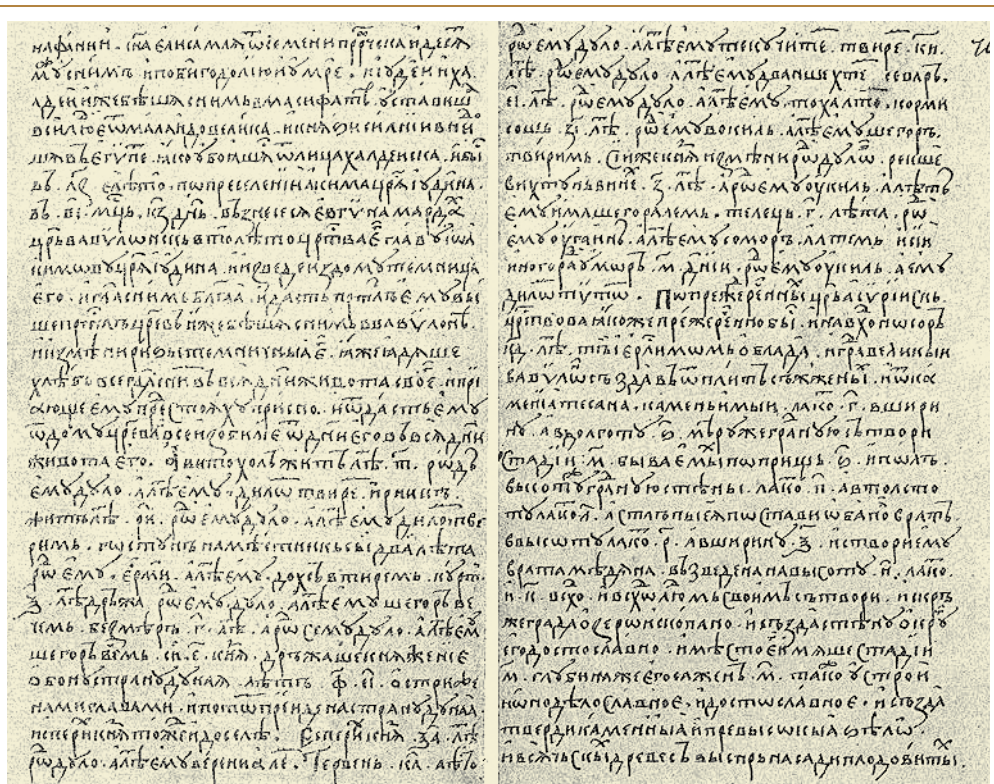
По земите на скитите на Херодот християнството се разпространява в първите години след пръсването на апостолите по земята. Без съмнение религията, която заменя атничните вярвания в земите, северно от Черно море, е християнството. Преминването на народа от античните вярвания към Христовата вяра по тези земи според нашите представи е станало с покръстването на българите при цар Борис I и малко по-късно при руските князе, но има достатъчно основания да се счита, че се е случило значително по-рано. Според източниците при заточаването по тези места на Св.

Климент Римски в Таврия вече е имало 75 християнски общини. Следователно разпространението на Христовата вяра в земите, северно от Черно море, е започнало едновременно с християнизацията на Източното Средиземноморие или незначително по-късно. Ако езически форми на религиозно мислене бяха се съхранили до времето на Атила в земите на скитите, то не би било възможно тогава да се намери в земята кумирът на главния бог на техните деди. Следователно имаме достатъчно ясна податка, че хуните на Атила не са били езичници, а християни в някаква ранна форма на тази религия.

В легендата за Меча на Арес ясно се вижда, че светилището на бога на войната не е унищожено, а закопано. Такъв пример на закопаване на храм е могилата при село Старосел, където беше открит в земята античен храм. Щом Мечът на Арес, който е разпознат от хуните като автентичен меч от светилище на бога, е бил закопан в земята, а не унищожен чрез стопяване или прековане, значи приелите християнството скити не са били насилвани да се покръстват. Те трябва да са останали с уважение към религията на бащите си и да не са получили комплекса на омерзение, който върви повсеместно при революционните преходи от една религия към друга. Всичко това говори за постепенно възприемане на Христовата вяра и също така постепенно изоставяне на старите култови традиции. Отношението на поколение на Атила към Меча на Арес показва, че старите вярвания не са били изоставени напълно и много напомня поведението

на днешните българи в християнската им обредност, която е пълна с «езичество». Ритуалите на Коледа, Васильов ден, Бабин ден, Сирни заговезни или т.н. Кукеров ден, Баба Марта, Гергьовден, Еньовден, Петровден, Клочкин ден, св. Константин и Елена и кой знае още колко обреди има в бита ни, които нямат нищо общо с философията и историята на Християнството.

В поведението на Атила предстените на капитулирания Рим може да се види както мъдрост и човеколюбие, така и християнска почит към града на Св. Петър. Един езичник едва ли би се впечатлил от думите на Св. Папа Лъв Велики и би оставил града, без да го даде на войската за разграбване. Преди това градът е бил вече разграбван на два пъти от вандалите и от готите, но все нещо е било останало за доограбване. Смъртният враг на народа му, онзи който го прокудил от родната земя преди пет века, който го обрекъл на страдания и несгоди, лежал в краката му беззащитен. Войската на непобедимия Аеций била изстребена на Каталунските полета. Оцелелите не могли да се спрат в бягането си към океана и не им идвало на ум да се върнат да бранят Рим. А Атила заповядал връщане към Панония! Войската не разбрала вождата си. Онзи, в който се кълнели, им отнел правото на плячка и то плячка, спечелена с кръвта им в низ от сражения, докато изтощавали световната сила Рим. Това не могли да му простят и когато умрял скоро след това, войската се разбунтувала. Излезли напред страстите на поробените и задължени да воюват за чужда кауза народи. Избухнала нечувана гражданска война, в чийто огън

“Именник на българските канове”, Уваров ръкопис (XV-XVI век)

Превод на Уваровия превод на новобългарски от Петър Добрев:

- **Авитохол живя 300 години. Родът му Дуло, а неговата година (на завземането на властта) диплом твирем**
- **Ирник живя 150 години. Родът му Дуло, а неговата година диплом твирем.**
- **Гостун, наместникът, 2 години. Родът му Ерми, а годината му док твирем.**
- **Курт управлява 60 години. Родът му Дуло, а годината му шегор вечем.**
- **Безмер 3 години, а родът му Дуло, а пък годината му шегор вечем.**

Тези петима князе управляваха княжеството от татък Дунава 515 години с остригани глави и след това дойде отсам Дунава Аспарух княз и досега.

- **Аспарух княз 61 години (управлява). Родът му Дуло, а годината му верени алем.**

• **Тервел 21 години. Родът му Дуло, а неговата година текучим твирем.**

• **(неизвестен княз) (Вероятно Кормесий) 28 години. Родът му Дуло, а неговата година дван шехтем**

• **Севар 15 години. Родът му Дуло, а неговата година тох алтом.**

• **Кормисош 17 години. Родът му Вокил, а неговата година шегор твирем.**

Този княз смени рода Дуло, наречен Вихтун.

• **Винех 7 години. Родът му Укил. А неговата година шегор алем.**

• **Телец 3 години. Родът му Угаин, а неговата година сомор алтем.**

И сий иного рад. (спорно тълкуване)

• **Умор (управлява) 40 дни. Родът му Укил, а неговата (година) диплом тутом.**

изгорели всички ус-пехи на великия цар. Довчерашните съюзници станали люти врагове и империята на хуните се разсипала. От властта на българския цар излезли готите, херулите, аланите, гепидите, ругите, суавите. Самите хуни се върнали на Днепър и северно от морето.

Стойки пред вратите на Рим, Ирник Велики не може да не е знаел какво рискува, като отнема войската си законната плячка. Въпреки това, не влязъл в града и го оставил непокътнат. Сигурно е имал много сериозно основание. Най-близо до ума е вярата му в Христа и почитта към престола на Св.

Петър. Всичко написано дотук свидетелства, че хуните на Атила не са някакво азиатско татарско население, което според някои изследователи е причинило Велико преселение на народите от Централна Азия към Западна Европа. Няма съмнение, че хуните са описаните от Херодот в V век пр.н.е скити. Тези хора са носели определено черти на келтско население, според описанията на техните обичаи. Показаните битовите характеристики и обичаи на хуните от Прискус сочат сигурна наследствена връзка със съвременните българи, а „Именник на българ-

ските ханове” само я потвърждава, като включва Атила в списъка на българските царе. Затова образът на великия цар и на неговите непобедими войски не могат да умрат или да се стопят в сянката на татари-монголските нашествия. Ние, в чиито жили препуска буйната кръв на страшните за враговете хуни на Ирник Велики, не можем да се примирим с примитивните тълкувания на историята и откровените преиначавания от синовете на онези, които са вървели пред конете им. И ще търсим истината за тях, защото тя е истината за нас!

НА ВНИМАНИЕТО НА ВСИЧКИ РОДОЛЮБИВИ БЪЛГАРИ

Националният музикално-фолклорен съюз “ОРФЕЕВО ИЗВОРЧЕ” (НМФС) е неправителствена организация, сдружение на учители по музика – фолклористи, които повече от 10 години работят с децата в българското училище за запазване на българския дух, родовата памет и национална идентичност. Те правят онова, чиито измерения ще се проектират във времето. Повече от 10 години талантливите Орфейчета на България пеят, свирят и танцуват своя роден фолклор. Днес ние владеем света и духовното пространство с хубавата българска народна песен, която се различава от най-ценния капитал на нацията ни – ДЕЦАТА, в които ние инвестираме БЪДЕЩЕТО НА БЪЛГАРИЯ. Ние развиваме богата и разнообразна дейност по посока изява на даровити деца в областта на народното изпълнителско изкуство.

Всяка година в новата фолклорна столица на България - гр. Стара Загора, с организатор НМФС, с подкрепата на МОИ и съдействието на Община Стара Загора, се провежда Националният детски фолклорен конкурс с международно участие „ОРФЕЕВО ИЗВОРЧЕ”. Общината осигурява 5 зали, безплатно озвучаване и най-голямата награда, а това е призът на кмета – синтезатор. Всяка година в красивия град Стара Загора се събират над 2000 талантливи български деца, които демонстрират своите изпълнителски възможности в областта на народното изпълнителско изкуство.

На 26, 27 и 28.03.2010 г. се провежда X-то ЮБИЛЕЙНО издание на конкурса „Орфеево изворче”. За неговата организация и особено за наградите на децата ни е необходима финансова подкрепа и награден фонд, защото ние не разполагаме със собствени средства.

РОДОЛЮБИВИ БЪЛГАРИ у нас и в чужбина, обръщаме се към Вас с молба да помогнете на талантливите български деца у нас и зад граница, които пеят, свирят и танцуват български фолклор, помогнете според възможностите си за запазване на българщината, на бащиното огнище, родовите ни корени и традиции. Децата са нашето УТРЕ, нека да ни има и след нас.

Банковата ни сметка е: гр. София Общинска банка АД
финансов център “Мария Луиза”
IBAN BG 60 SOMB 91301027374001 BIC: BGSOMB
за конкурса „ОРФЕЕВО ИЗВОРЧЕ”

Дочка КЪШЕВА – председател на НМФС “Орфеево изворче”

ПРОГРАМА

за отбелязване на юбилейното Десето „Орфеево изворче”
26 – 28.03.2010г.

25.03. - ЧЕТВЪРТЪК

15.00 ч. – пресконференция с журналисти от различни медии с участие на изявени учители по музика и представители на община Стара Загора.

26.03. ПЕТЪК

9.00 ч. – дефиле на участниците.

9.30 ч. - тържествен концерт в Драматичния театър, посветен на юбилея на първото издание на конкурса „Орфеево изворче” 2001г., и видео стена с информация за конкурса през годините. Награждаване на учители по музика и художествени ръководители, носители на високи отличия от конкурса и за високи музикално-художествени постижения.

10.30 ч. – тържествено откриване на Десетото издание на конкурса от кмета на община Стара Загора, проф.Светлин Танчев.

11.00 ч. – конкурсна програма по раздели и жанрове в Драматичен театър, Дом на културата и ОДК.

14.00 ч. – концерти на открита сцена.

27.03. – СЪБОТА

9.00 ч. – конкурсна програма по раздели и жанрове в Драматичен театър, Дом на културата и ОДК.

11.00 ч. – концерти на открита сцена.

20.30 ч. – коктейл - творческа среща на колеги, жури, организационен щаб и гости.

28.03. – НЕДЕЛЯ

09.00 ч. - Репетиция за Гала концерта в Драматичен театър.

10.00 ч. - Връчване на големите награди на лауреатите – Приз на кмета на общината, проф. Светлин Танчев, ежегодни парични премии от институции, частни лица и специални награди от спонсори.

10.30 ч. - Ревю на автентични народни носии.

11.00 ч. - ГАЛА КОНЦЕРТ НА ЛАУРЕАТИТЕ ОТ X-ТО ИЗДАНИЕ НА КОНКУРСА В ДРАМАТИЧНИЯ ТЕАТЪР.

ОТВОРЕНО ПИСМО

Продължава от стр. 1

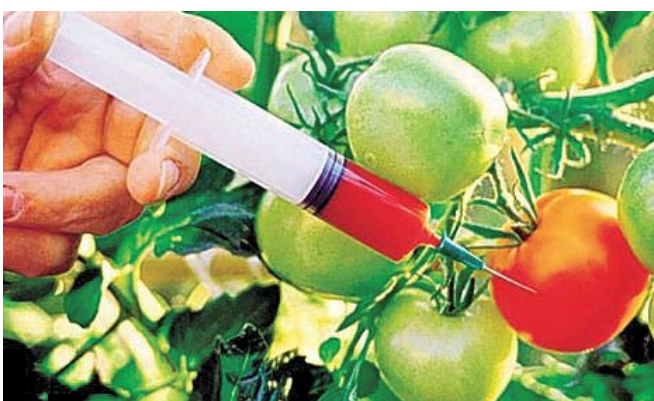
Животът на Земята, какъвто е днес, е следствие на около 3,5 млрд. години еволюция. През целия този период еволюцията на живите системи е записала своя ход в гените на организмите, населяващи планетата. Именно гените на организмите - от бактериите до човека, представляват "плана", по който са устроени тези организми и всяка една тяхна част. Генното "инженерство" е процес на насилствено, на изкуствено преобразуване на тези планове. От една страна, в лабораторни условия генната технология е незаменима при изследване на фундаменталните процеси, протичащи в живите клетки. От друга страна обаче, генетичното манипулиране на различни организми с търговски и политически цели крие множество опасности. Това е така, защото живите организми, дори и едноклетъчните бактерии, са устроени доста сложно и учените не могат да предвидят всичките последици от вкарване на чужди гени в даден организъм. Поради тази причина няма възможност да се предвиди предварително какви ще са дългосрочните последици върху организма на този, който консумира храни, получени от такива генномодифицирани организми и какви ще са дългосрочните последици върху околната среда. Ето защо създаването и провеждането на експерименти с генномодифицирани организми трябва да остане стриктно зад стените на научните лаборатории, а не да се експериментира със здравето на хората и околната среда.

Какво представляват генетично манипулираните организми (ГМО) и генетично модифицираните храни (ГМХ)?

ГМО могат да се дефинират като организми, в които генетичният материал (ДНК) е променен по начин, който не се среща в Природата. Аз пиша Природата с главна буква. По-точното тълкуване на ГМО е всъщност генетично МАНИПУЛИРАНИ организми. Технологията, която се използва за тази цел, е позната като *биотехнология, генна технология, рекомбинантна ДНК технология*, като общо методите на манипулиране на молекулите на ДНК са познати като *генно инженерство*. Това позволява индивидуални гени от един организъм да бъдат изолирани и пренесени в генома на друг организъм, който еволюционно е много отдалечен от донора. Такива методи се ползват за създаването на ГМ растения, които след това се отглеждат с цел получаване на храни и/или хранителни добавки. Такива храни са познати като ГМ храни.

Безвредни ли са ГМО и какъв е рискът?

Изучавайки биологичната еволюция, учените биолози се съобразяват с нейните закони. За съжаление има и такива, които смятат, че природните закони не важат за тях. Нещо повече, някои смятат, че със заобикалянето на природните закони могат да се направят много пари. Няма нищо по-погрешно от едно такова заблуждение. Някои дори стигат

до там да смятат безразборното упражняване в разни генни технологии нещо нормално и да го наричат „ускоряване на еволюцията“! Едно твърде безотговорно отношение към Природата.

Има два типа противници на генните технологии. Едните смятат, че тези технологии са фундаментално погрешни и искат пълна забрана на всякаква такава изследователска дейност. Това обаче е твърде крайно отношение. Другите, в това число и аз, смятаме, че генните технологии са интегрална част от методите на съвременната биология и медицина. Например генните технологии с успех се ползват за молекулярна диагностика и превантивна медицина и това е направлението, което трябва да се развива в България. Експериментите с ГМО трябва обаче да останат стриктно зад стените на научните лаборатории и ГМО да не се освобождават в околната среда!

Днес в света се признават катастрофалните странични ефекти, причинени и причиняващи се от ядреното замърсяване, глобалното затопляне, токсичните ефекти от различни химически продукти като хербициди и пестициди. Често лекарства се оттеглят от употреба поради опасни странични действия. Във всички случаи обаче вредните ефекти изискват време, за да се проявят и да бъдат взети подходящи мерки.

Разликата между тези вредни последици и проблемите, които поставя използването на генномодифицирани организми и храни е, че на последните

отрицателният ефект е необратим

Затова от жизнено важно значение е да се предпазим от тези проблеми, преди да са станали необратими. Такъв предпазителен подход е незаменим с цел да предпазим себе си, нашите деца, бъдещите поколения и околната среда. **Трябва да се действа, преди да е станало късно.**

Класическият вече пример с хранителната добавка ел-триптофан е добре известен. Тази аминокиселина е добита от генетично модифициран бактериален щам. Това се случва през 1989-та година, когато вследствие на употреба на тази хранителна добавка 37 души в САЩ стават една от първите жертви на „безвредните“ ГМО-технологии. ГМХ също така предизвикват алергични реакции. Например: непрекъснато нарастват алергиите, свързани с употреба на ГМ соя, което се дължи на протеин, експерсиран от манипулиран

ген. Често срещани са стомашни и нервни разстройства.

Кои са основните заблуди, свързани с ГМО и ГМХ, които привържениците на ГМО за храни на животните и човека искат да ни наложат?

1. *Методите на генетичното инженерство, използвани за манипулацията на организми, предназначени за храна на животни и хора, са нищо повече от едно естествено продължение на традиционните методи на селекция.*

Това твърдение, разбира се, няма нищо общо с истината. Методите на генното инженерство са сравнително нова технология и, от една страна, се прилагат много широко и успешно за решаване на редица молекулярно-биологични въпроси в различни изследователски лаборатории. Това е ползата за науката, най-общо казано. Но от друга страна, тези методи **не са и не могат да бъдат "естествено" продължение на традиционните методи на селекция**, нито да превъзмогнат ограниченията на традиционните методи, както се опитват да ни убеждават, или по-точно да ни лъжат, поддръжниците на ГМО, предназначени главно за храни и хранителни добавки. Традиционните селекционери не могат да съединят гени от риба с тези на ягоди или гени на царевица с гени, взети от бактерии. За съжаление обаче такива "рибо-ягоди" и "бактерио-царевици" са вече на полето. На учените е ясно, че генното инженерство е много различно от традиционната селекция и поради това предствлява огромен риск. В същото време поддръжниците продължават да твърдят, че ГМО не са различни, не са опасни и не изискват специални регулации. Всъщност привържениците на тези ГМО се интересуват само от евентуалните финансови изгоди. Тук ще цитирам казаното преди около 10 години от директора на "Корпоративни комуникации" на химическата компания "Монсанто", също така един от най-крупните производители на ГМ растения: **"Монсанто" не трябва да удостоверява безопасността на ГМ-храните. Нашият интерес е да продаваме**". Кратко, ясно и цинично изразяване на позиция. Аз ще добавя: за да продават, в техен интерес е и да купуват слуги в страни с неукрепнала демокрация и слаби граждански общества.

Сега ще се спра накратко на принципните разлики, съществуващи между селекцията и ГМО или какво привържениците на ГМО не искат да знаете! Обикновено на въпроса „Що е това ГМО и какви цели се влагат в разработването и внедряването им?“, поддръжниците на ГМО отговарят: "Всъщност методите на генния пренос не бива да се разглеждат като нещо отделно от класическата селекция. Може да се каже дори, че те доизграждат нейните методи и че няма принципна разлика между традиционната селекция и **насилствения пренос на генетична информация.**"

Принципна разлика няма, защото и при традиционната селекция, когато се кръстосват два индивида, също става пренос на гени". За съжаление това си е заблуждение, погрешно механистично разглеждане на живата Природа. **При традиционната селекция се кръстосват два индивида, принадлежащи към един биологичен вид или много близки организми. При нарочния генен пренос се компрометираща концепцията за биологичен вид! Това е принципна разлика.**

„При класическата селекция се прехвърлят голям набор от гени, но като правило покрай полезния ген се прехвърлят и много други, които от гледна точка на човека (за кой човек става дума?) не представляват интерес“, ни поучават „ускорителите на еволюцията“. Само че „полезният ген“, разбира се, не може да бъде полезен без „много други“! И след това добавят, „че с методите на генния пренос могат да се добавят полезните гени“. Да приемем, че на пръв поглед това звучи добре и е от ясно по-ясно. Така ли е наистина? Не, не е така просто - или да, ама не. При класическата селекция, както и при всички организми с полово размножаване се сливат два хаплоидни генома (имащи по една хромозома от всичките за съответния биологичен вид), които са, разбира се, съвместими. **При изкуствения пренос на гени се извършва принудителен хоризонтален пренос на генетична информация. Това е принципна разлика.** При такъв един хоризонтален пренос се добавя генетична информация с доста различна употреба на кодоните (codon usage) и различна честота на срещане на кодоните в рамките на една (чужда) ДНК, кодираща последователност (codon bias). Кодоните са последователности от базите, изграждащи първичната структура на ДНК в кодиращите ѝ участъци, формиращи и четящи се като триплет. Един триплет (кодон) кодира една определена аминокиселина в първичната структура на даден протеин, когато генетичната информация е определена да се процесира до такъв (протеин). (Малко е сложно тука обяснението, но ще заеме много място едно по-просто такова). Това също е принципна разлика. При класическата селекция става обмяна на генетична информация между двама родители при строг генетичен/клетъчен контрол на тази обмяна. При индуцирания пренос на такава информация става насилствено внедряване на ДНК последователности в един родител, като правило на случайно място в неговия геном. Това е много съществена принципна разлика. При насилствения генен пренос се внедрява информация която при нормални за даден организъм условия защитните му механизми няма да допуснат да се извърши. Това е също много съществена принципна разлика.

2. *ГМО могат да направят храните по-добри, по-хранителни, да имат по-добър вкус.*

Нищо подобно. Човек трябва да опита лъскав червен домати с вкус на тоалетна хартия или риба без вкус, за да се увери в тази лъжа.

3. *ГМ растенията изискват използване на по-малко хербициди.*

В действителност повечето ГМ култури са направени да издържат на високи нива на хербициди. Практиката показва, че с такива ГМ растения фермерите използват повече хербициди. Едно изследване в САЩ показва, че фермерите, отглеждащи ГМ соя, ползват 2,5 пъти повече хербициди в сравнение с тези, прилагащи интегриран плевелен конт-

рол и отглеждащи нормални растения.

4. *ГМО са безвредни за околната среда и здравето на хората.*

Истината е: никой никога не е провеждал дългосрочни изследвания за безопасност на ГМО, нито има установени правила за безопасност. На практика няма дългосрочни изследвания, които да потвърждават това твърдение. Нещо повече, съвременната наука не може да направи дългосрочни предвиждания за въздействието на ГМО върху здравето на хората и околната среда. Но лабораторни и полеви експерименти показват, че ГМО могат да бъдат вредни за полезните насекоми, да бъдат вредни за почвите и да трансферират хибридни гени в околната среда, като така **генно замърсяват съседни нормални култури.** Потенциално могат да бъдат създадени и неконтролируеми плевели.

За или против въздействието върху околната среда и човешкото здраве? Това е основният спор между пропоненти и опоненти на интродуцирането на ГМО в околната среда. Тук трябва да се отбележи, че само чрез фокусиране върху научни и технически въпроси голяма част от дебата за ГМО и храните от такива организми пропуска много важна точка: политическите и етични проблеми за разбирането на тази нова технология и нейните ефекти. Поддръжниците на ГМО отричат или омаловажават тези проблеми. Плюс това, едно сериозно проучване за влиянието върху околната среда и/или здравето на хората може да продължи/продължава дълги години и/или десетилетия. Съществува опасност от пренос на модифицирани гени от едни към други организми, което може да доведе до **възникване на нови вируси, до възникване на нови резистентни на антибиотици патогенни микроорганизми,** до възникване на резистентни на хербициди плевели. Предвиждането за предизвикване на нови заболявания по хората е доста трудно и несигурно. Проблемът е, че това ще се установи със сигурност, когато вече е станало късно да се реагира! Когато няма да е възможно предотвратяването на такива заболявания. Това е огромен проблем. С ГМО се създават нови и непознати за организма белтъци, които отсъстват в нормалните или немодифицираните организми или растения.

Изследвани ли са късните ефекти от използването на ГМО и предвидими ли са те? Не, късните ефекти не са изследвани и не могат лесно и с дори приблизителна сигурност да се предвидят едни такива въздействия. Те ще се констатират, когато вече е късно.

За съжаление генетичното замърсяване вече е факт. На 23-ти февруари 2004 година на интернет страницата на Съюза на загрижените учени от САЩ (<http://www.ucsusa.org/>) публикува материал за идентифицирането на генно манипулирана ДНК в традиционни семена. Тестваните семена са от традиционни растения царевица, соя и канола, които нямат и не би трябвало да имат ГМ история.

5. *ГМО са необходими за изхранването на растящите популации на страните от развиващите се страни.*

На практика прилагането на ГМО може да доведе до увеличаване на глада и недохранването. Биотехнологичните компании лакомо преследват така наречената "терминаторна технология". **Тази технология прави семената на културите стерилни, което ще направи невъзможно използването им за посев.** Повечето фермери по света разчитат на прибраните от техните полета семена за посев. И сега в света има храни в изобилие, и богатите страни изхвърлят тонове храни. Защо не ги дарят на гладуващите, за които те са толкова загрижени?

Какви са опасностите от въвеждането на генетично модифицирани организми и консумирането на храни, получени от тях?

I. Фундаментални недостатъци:

ГЕННАТА ТЕХНОЛОГИЯ НЕ Е ПРЕЦИЗНА.

Вкарването на чужди гени в манипулирания организъм е процес, при който мястото, където ще попадне чуждият ген, не може да се контролира. Като следствие от това е огромният риск от предизвикване на смущения във функциите на останалите гени и на организма приемник. (Bergelson, J., Purrington, C.B., 1998. Promiscuity in Transgenic Plants. Nature 3 September 1998, p. 25.)

ПОВСЕМЕСТЕН ПРОВАЛ НА СЕЛКОСТОПАНСКАТА РЕКОЛТА.

Компаниите имат за цел печалба от патентоването на генно модифицирани семена. Растенията от такива семена могат да предизвикат появата на специфични вредители и поголовно унищожаване на добивите. (Return to Resistance: Breeding crops to reduce pesticide dependency by R.A. Robinson, California, USA: AgAccess. Ottawa, Canada: IDRC Books. 1996)

ЗАПЛАХА ЗА ЦЯЛОСТНОТО СНАБДЯВАНЕ С ХРАНИ.

Генетично модифицирани семена могат да бъдат лесно пренасяни от насекоми, птици, вятър до съседни места и по-далече. Опрашване на немодифицирани растения с полен от трансгенни може да доведе до генното им замърсяване. (Emberlin, J., Adams-Groom, B., and Tidmarsh, J., 1999. A Report on the Dispersal of Maize Pollen. National Pollen Research Unit, University College, Worcester WR2 6 AJ, England., January (1999). (February 23, 2004 Genetically Engineered DNA Found in Traditional Seeds. Study Has Implications for Trade, Organic Agriculture, Human Health. http://www.ucsusa.org/food_and_environment/biotechnology/seed_release.html)

II. Опасности за здравето на хората.

ЛИПСА НА ДЪЛГОСРОЧНИ ТЕСТОВЕ ЗА БЕЗОПАСНОСТ. НОВИ ТОКСИНИ.

Продължава на стр. 15

ОБИКНОВЕНА МАКЛУРА

Maclura aurantiaca Nutt.

Тя е двудомно листопадно дърво с височина до 20 метра, с плътна, силно разклонена неправилна корона. По клонките се образуват бодли. Цъфти през май-юни, едновременно или скоро след разлистването. Женското съцветие е топчесто, а съплодието е доста едро (10-12 см в диаметър), жълто-зелено. Листата са с жълто есенно обагряне. Женските дървета плодоносят изобилно, но ако наблизо няма опрашител, в плодовете не се развиват семена. Съплодията узряват през септември-октомври. Могат да се запазят цели при външни условия до края на зимата. Посевните материали имат висока кълняемост и се сеят наесен.

Обикновената маклура е разпространена в Северна Америка. Тя е светлолюбива, но понася засенчване. Издържа нашите зимни температури сравнително добре. Не е взискателна към почвените условия. Расте и на сухи, бедни, каменисти и варовити почви. Издържа и на засоляване на почвата. Понася подрязване и се

използва за живи плетове и стени.

Източници:

1. Милев М., П.Александров, К.Петкова, Н.Илиев, Посевни материали от широколистни видове, София, 2004 г.
2. Вакарелов И., М.Милева, Декоративна дендрология, Дионис, 2002 г.
3. Комджиева-Стефова М., Б.Бузов, Горски култури, Матком, 2002 г.
4. Милев М., К.Петкова, П.Александров, Н.Илиев, Посевни материали от иглолистни видове, София, 1999 г.

Продължава от стр. 13

Генетичното манипулиране може да причини неочаквани мутации, които могат да бъдат причина за високи нива на токсини в генно модифицираните храни. (Inose, T., and Murata, K. 1995. Enhanced accumulation of toxic compound in yeast cells having high glycolytic activity: a case study on the safety of genetically engineered yeast. *International Journal of Food Science and Technology*, Vol. 30, p. 141)

АЛЕРГИЧНИ РЕАКЦИИ.

(Nordlee, J.D., Taylor, S.L., Townsend, J.A., Thomas, L.A. and Bush, R.K., 1996. Identification of a Brazil nut Allergen in Transgenic Soybeans. *New England Journal of Medicine*, Vol. 334(11), p. 726.)

СИЛНО ПОНИЖЕНИ ХРАНИТЕЛНИ И ВКУСОВИ КАЧЕСТВА.

Приятно изглеждащо генетично манипулиран домати може да бъде няколко седмици стар, безвкусен и с пълна липса на хранителна стойност.

ВЪЗНИКВАНЕ НА РЕЗИСТЕНТНИ КЪМ АНТИБИОТИЦИ ПАТОГЕННИ БАКТЕРИИ.

(New Scientist, January 30, 1999. Can we really stomach GM foods? Gut reaction.)

СТРАНИЧНИТЕ ЕФЕКТИ, ПРЕДИЗВИКАНИ ОТ ГЕНЕТИЧНО МОДИФИЦИРАНИ ХРАНИ ИЛИ ДОБАВКИ, МОГАТ ДА ПРИЧИНЯТ СМЪРТ ПРИ КОНСУМИРАНЕ.

(Mayeno, A.N., and Gleich, G.J., 1994. Eosinophilia-myalgia syndrome and tryptophan production: a cautionary tale. *TIBTECH*, Vol. 12, p. 346.)

**III. Опасности за околната среда
УВЕЛИЧЕНО ИЗПОЛЗУВАНЕ НА ХЕРБИЦИДИ.**

(Benbrook, C., 1999. Evidence of the Magnitude and Consequences of the Roundup Ready Soybean Yield Drag from University-Based Varietal Trials in 1998. Benbrook Consulting Services, Sandpoint, Idaho, Ag BioTech InfoNet Technical Paper Number 1, July 13, 1999)

ЕКОЛОГИЧНИ ВРЕДИ.

(Metz, P. L. J., Jacobsen, E., Nap, J. P., Pereira, A., and Stiekema, W. J., 1997. The impact on biosafety of the phosphinothricin-tolerance transgene in inter-specific *B. rapa* x *B. napus* hybrids and their successive backcrosses. *Theoretical and Applied Genetics* 95, 442-450.)

ГЕННОТО ЗАМЪРСЯВАНЕ НА ОКОЛНАТА СРЕДА НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ПОЧИСТЕНО.

Веднъж генно модифицирани организми, внедрени в околната среда или получени от взаимодействие с немодифицирани организми, не могат да бъдат извадени обратно. Генното замърсяване за разлика от ядреното или химическото е необратимо.

По инициатива на Министерство на околната среда и водите вече са разгледани на първо четене предложените промени в Закона за генно модифицираните организми (ГМО). МОСВ твърди, че Европейската комисиия е подала процедура срещу България заради забраните за отглеждане на ГМО в България. Тези твърдения на какво са базирани? Къде са съответните документи? Те могат ли да бъдат видяни и да станат достояние на широката общественост? **Не обслужват ли**

Мишка от опитна група, употребяваща генетично модифицирана соя 5 месеца

Мишка от контролна група на обикновена храна

тези промени мултинационалните компании които тровят околната среда? Какви са тука интересите на България?

Истината е, че нито ЕК, нито който и да било друг могат да задължат България да допусне отглеждането на ГМ култури на нейна територия!

В проекта за Закон за изменение и допълнение на Закона за генетично модифицирани организми е меко казано скандално предложението за отмяна на чл. 79 и чл. 80.

„Чл. 79. (1) Забранява се освобождаването в околната среда и пускането на пазара на следните ГМО: тютюн, лоза, памук, маслодайна роза, пшеница и всички зеленчукови и овощни култури.

(2) Министърът на земеделието и горите съгласувано с министъра на околната среда и водите допълва списъка по ал. 1 със заповед, която се обнародва в „Държавен вестник“.

Чл. 80. Забранява се освобождаването на ГМО в териториите, включени в Националната екологична мрежа по смисъла на Закона за биологичното разнообразие, както и в прилежащите им територии, обхващащи 30-километров пояс около тях“.

(от ЗАКОН ЗА ГЕНЕТИЧНО МОДИФИЦИРАНИ ОРГАНИЗМИ

В сила от 01.06.2005 г. Обн. ДВ. бр.27 от 29 Март 2005г., изм. ДВ. бр.88 от 4 Ноември 2005г., изм. ДВ. бр.99 от 9 Декември 2005г., изм. ДВ. бр.30 от 11 Април 2006г., изм. ДВ. бр.31 от 13 Април 2007г.)

Отмяната на практика ще направи от България територия за експерименти с човешкото здраве и ще нанесе необратими вреди на околната среда и биоразнообразието в България!

От известно време се появи информация

по интернет, че Монсанта твърдят, че забраните в закона за ГМО ще бъдат отменени и в България ще се отглеждат ГМО. Не трябва ли съответните институции да проверят истината ли е тази информация? Ако е истина, то кой им позволява да се месят така грубо в работите и делата на България?

България, както и целият свят, няма нужда от ГМ селско стопанство. Най-доброто, което трябва да се направи е мораториум върху разпространението на ГМО в България. В това отношение гласът на българското общество е много важен глас, който трябва да се чуе из цяла Европа! Ние имаме прекрасни условия за развитие на екологично селско стопанство и екологичен туризъм.

Аз вярвам, че България има отговорно Народно събрание и отговорно правителство и че здравият разум ще надделее и няма да се стигне до отмяна на членове 79 и 80 от Закона за генетично модифицираните организми.

Ще си позволя да цитирам мнението на някои световно известни учени за ГМО.

Д-р. Ъруин Чаргоф, известен биохимик и често наричан „баща на молекулярната биология“, предупреждава, че технологията на генното инженерство представлява по-голяма заплаха за света отколкото ядрената. По този повод той пише в автобиографията си: „Струва ми се, че науката прекрачи граница която трябваше да остане непрехватна“.

„Не можете да унищожите една новосъздадена форма на живот. Тя ще ви надживее и вас, и децата ви, и внуците ви. Една необратима атака върху биосферата е нещо което предишните поколения не можеха да си представят и за което много би ми се искало да не нося вина“.

Професор Ричард Лейси, микробиолог и лекар, една от много известните фигури в науката за храненето, още през 1995 година остро се изказа срещу въвеждането на генно модифицираните храни (ГМХ) поради „буквално неограничените рискове за здравето на хората, което крият“. „Всъщност почти невъзможно е да се измисли опитна постановка, чрез която да се оценят ефектите върху здравето от попадналите в хранителната верига ГМХ, нито пък има каквато и да е обосновавана причина от хранителен или обществен характер на тяхното въвеждане“.

Професорът по генетика от САЩ Джо Каминс: „Вероятно най-голямата опасност от генно манипулираните култури идва от внедряването в тях на модифицирани вируси и вирусни гени. Генетични рекомбинации могат да доведат до възникването на нови, изключително болестотворни вируси. Изменените вируси биха могли да предизвикат глад чрез унищожаване на реколтата и много сериозни заболявания по хората и животните“.

Ще си позволя да цитирам едно мнение на още един от бащите на молекулярната биология, професор Джеймс Уотсън, изказано в началото на 2004 година. Попитан от специалисти на Монсанта какво мисли за генетично изменените организми, той отговори: „Ние не можем да играем ролята на Господ“.

Ще завърша с една мисъл на Джери Майндър, който в статията си „С лице към идващата вълна“ пише за ГМО: „Дори за спечелилите големи пари това е все едно да спечелиш на покер на борда на „Титаник“.

С уважение,
д-р. Диди Баев, молекулярен биолог,
биохимик, микробиолог
didibaev@yahoo.com

СКИТНИКЪТ МЕЖДУ ЗВЕЗДИТЕ

Джек ЛОНДОН

Веднъж, небето само знае кога, но е било много отдавна, когато човекът е бил млад, ние живеехме край огромни блата, където планините се спускаха близо до широка, бавна река и където нашите жени беряха ягоди и корени, и където имаше стада от елени, диви коне, сърни и лосове, и ние, мъжете, ги биехме със стрели или залавяхме в ями и задънени долчета. В реката ловяхме риба с мрежи, усукани от жените от кора на млади дръвчета.

Аз бях мъж, нетърпелив и любопитен като сърната, когато я подмамвахме, като люшкаме кичури трева, докато лежахме в тревистите гъстащи. Див ориз растеше в блатата и се издигаше от водата по края на водните пътеки. Всяка сутрин дроздовете ни събуждаха с кряскането си, когато излитаха от гнездата към блатото. А в дългият предвечерен здрач въздухът се изпълваше с техния грак, когато се връщаха в гнездата. Беше времето, когато зрееше оризът. А имаше и патици и патиците и дроздовете се хранеха и затлъстяваха от зрелия ориз, наполовина олющен от слънцето.

И понеже бях мъж, вечно неспокоен, вечно търсещ, чудещ се винаги какво лежи отвъд планините и отвъд блатата, и в тинята на речното дъно, аз наблюдавах дивите патици и дроздове и размишлявах, докато размишленията породиха прозрението и аз видях. И ето какво видях, хода на мислите ми:

Месото е добра храна. В края на краищата, като го проследиш назад или до началото му, всичкото месо идва от тревата. Месото на патицата и на дрозда идва от семето на блатния ориз. Да убиеш патица със стрела едва ли заслужава труда на преследването ѝ и дългите часове криене. Дроздовете са твърде малки, за да ги биеш със стрели, освен за момчета, които се учат и подготвят за лов на по-едър дивеч. И все пак по време на зреенето на ориза дроздовете и патиците са сочни и тлъсти. Тлъстината им идва от ориза. Защо аз и моите да не тлъстеем по същия начин от ориза?

И аз го измислих в стана, мълком, навъсно, докато децата се криеха наоколо, без да ги забележа, и докато Арунга, моята другарка-жена, напразно ме хокаше и ме караше да отида на лов за още месо, защото бяхме мнозина.

Арунга беше жената, която бях отвлякъл от планинските племена. Двамата прекарахме повече от десетина луни, след като я плених, докато започнем да се разбираме какво говорим. Ах, този ден, когато скочих отгоре ѝ от надвиснал дървесен клон, както вървеше по пътеката! Направо върху раменете ѝ, с тежестта на тялото си, аз я повалих и пръстите ми бяха широко разперени, за да я задържа. Тя пискеше като котка там на пътеката. Биеше се и ме хапеше. Ноктите на ръцете ѝ бяха като на дива котка и ме деряха. Но аз я държах и ѝ надделях, и два дена я бих и карах да върви с мен надолу от клисурите на планинските хора до тревистите земи, където реката течеше през оризовите блата и дроздовете и патиците се хранеха до затлъстяване.

Видението ми дойде, когато оризът беше узрял. Сложих Арунга на носа на обгорения вътре дървесен труп, който беше най-грубата възможна лодка. Казах ѝ да гребе. На кърма-

та проснах дъбена от нея еленска кожа. С две дебели пръчки навеждах стъблата над еленската кожа и изчуквах зърното, което иначе щяха да изядат дроздовете. И когато изработих похват за тази работа, дадох двете дебели пръчки на Арунга и седнах на носа да греба и да ѝ казвам какво да прави.

В миналото бяхме яли ориза суров, пътьом, и не бяхме го харесвали. Но сега го препърлихме на огъня така, че зърната се раздуваха и разпукваха съвсем бели и цялото племе дотича да ги вкуси.

След това станахме известни между хората като Ядачи на ориз или Синове на ориза. И дълго, дълго след това, когато Синовете на реката ни прогониха от блатата на по-високите места, ние взехме семето на ориза със себе си и го посяхме. Научихме се да избираме най-едрият зърна за семе, та всичият ориз, който ядохме след това, беше по-едрозърнест и по-пухкав от пърленето и варенето.

Но Арунга! Казах, че тя пискеше и драскаше като котка, когато я отвлякох. А помня времето, когато нейният род от планинските хора ме залови и отвлече в планините. Бяха баща ѝ, брат му и двамата ѝ родни братя. Но тя беше моя, беше живяла с мен. И през нощта, когато лежах вързан като диво прасе за клане, а те спяха уморени край огъня, тя припъзля до тях и им разби главите с бойния боздуган, който аз бях направил със собствените си ръце. И тя плака над мен и ме развърза, и избяга с мен обратно при широката мудна река, където дроздовете и патиците се хранеха в оризовите блата, защото това стана преди времето, когато дойдоха Синовете на реката.

Защото тя беше Арунга, едничката жена, вечната жена. Тя е живяла във всички времена и навред. Тя ще живее винаги. Тя е безсмъртна. Някога в далечна земя името ѝ е било Рут[5]. Името ѝ е било и Изелут[6], и Елена, и Покахонтас, и Унга. И няма чужд мъж от чужди племена, който да не я е намирал и ще я намира в племената по цялата земя.

Спомням си толкова много жени, които са изваяли едничката жена. Имало е време, когато Хар, моят брат, и аз, като се редувахме да спим и да преследваме, вечно да гоним дивия жребец, и денем и нощем, и в широк кръг, който се сключваше, където лежеше този, който спи, изтормозихме жребеца без почивка с глад и жажда така, че трябваше да се укроти, и можахме накрая, както стоеше и трепереше, да го вържем с въжета, усукани от еленска кожа. Само с краката си, без лишения, подпомогнати само от разума — планът беше мой — брат ми и аз успяхме да завладеем това бързоного животно.

И когато всичко беше готово за мен да се кача на гърба му — защото такава бе видението ми още от самото начало — Селпа, моята жена, ме обгърна с ръцете си и издигна глас, и настоя Хар, а не аз, да го яхне, защото Хар нямаше нито жена, нито деца и можеше да умре, без някой нещо да загуби. А накрая тя се и разплака и с това ме ограби от видението ми, и Хар беше този, който гол яхна жребеца и се притисна до него, когато той полетя.

Беше по залез и време на голямо ридание,

когато донесоха Хар от далечните скали, където го бяха намерили. Главата му беше съвсем счупена и мозъкът му капеше на земята като мед от паднал кошер. Майка му посипа главата си с пепел и почерни лицето. Баща му отрязва половината си пръсти на едната ръка в знак на скръб. А всички жени, особено младите и неомъжени, викаха и ме наричаха с лоши имена; а старите поклясаха мъдрите си глави и мърмореха и мънкаха, че нито бащите им, нито бащите на техните бащи са изпадали в такава лудост. Конското месо било добро за ядене; младите жребчета били крехки за стари зъби; и само някой глупак би се опитал да се справи с някой див кон, освен ако е бил ударен със стрела или се мъчи на кол в яма.

И Селпа ме хока, докато заспах, а сутринта се събудих от нейното дърдорене и хули заради лудостта ми и не спираше да изрежда правата си върху мен и правата на децата ни, докато най-последно ми омръзна и аз изоставих далечното си видение и казах, че никога повече не ще си мечтая да яхна дивия кон, за да летя бързо като неговите крака и вятъра през пясъците и тревистата равнина.

А с годините историята за моята лудост не спираше да се разказва по станове край огъня. Но тъкмо това нейно разказване беше източникът на отмъщението ми; защото мечтата не умираше и младите, като слушаха да ѝ се смеят и присмиват, на свой ред мечтаеха за същото, така че накрая Отар, първородния ми син, самият той още съвсем млад, бе този, който залови див жребец, метна се на гърба му и се понесе пред всички ни с бързината на вятъра. След това, за да не изостанат от него, всички мъже залавяха диви коне и ги обзядваха. Много коне бяха обзядени и някои мъже, но не и аз, доживяха най-последно деня, когато при промяна на мястото на стана за търсене на храна според годишното време дори и бебетата ни започнаха да пътуват в кошници от върбови пръчки, прехвърлени през гърба на конете, които носеха и покъщнината, и всичко друго.

Аз като млад мъж бях видял своето видение, мечтал своята мечта; Селпа, жената, беше пресякла това далечно желание; но Отар, наша издънка, който трябваше да живее след нас, бе видял моето видение и беше го постигнал, така че нашето племе стана богато с добиваното от лова.

Имаше една жена, при това велико преселение от Европа надолу, уморително преселение на много поколения, когато ние донесохме в Индия говеда с къси рога и сеенето на ечемика. Но тази жена е съществувала дълго преди да стигнем в Индия. Ние все още бяхме към средата на това продължило с векове преселение и никакви прозрения на географията не могат да определят за мен тази древна долина.

Жената беше Нухила. Долината беше тясна, не беше дълга и големият наклон на дъното ѝ и стръмните склонове от двете страни бяха разкопани на стъпала за отглеждане на ориз и просо — първите ориз и просо, с които ние, Синовете на планината, се запознахме. Те, хората в тази долина, бяха мекушави. Бяха омек-

нали от обработването на плодородна земя, направена още по-плодородна от водата. У тях за първи път видяхме напояване, макар и да нямахме много време да забележим рововете и каналите им, по които всичката вода от хълмовете се стичаше в разработените от тях ниви. Нямахме много време да го забележим, защото ние, Синовете на планината, които бяхме малко на брой, бяхахме, гонени от Чипоносите, които бяха много. Ние ги наричахме Безноси, а те наричаха себе си Синове на орела. Но те бяха много и ние бяхахме пред тях с късорогия си добитък, кози и ечемиченото семе, с нашите жени и деца.

Докато Чипоносите избиваха нашите младежи отзад, ние избивахме пред себе си жителите на долината, които ни се противопоставяха, а бяха слаби. Селото беше кирпичено и със сламени покриви, обкръжаващата го стена беше кирпичена, но много висока. И след като бяхме избили хората, построили стената и бяхме подслонили вътре нашите стада и жени и деца, ние застанахме на стената и завикахме оскърбления към Чипоносите. Защото бяхме намерили кирпичените житници пълни с ориз и просо. Добитъкът ни можеше да яде сламата от покривите. А приближаваше времето на дъждовете, тъй че нямаше да останем без вода.

Това беше дълга обсада. Скоро след започването ѝ събрахме жените, старците и децата, които не бяхме изклали, и ги накарахме да излязат през стената, която бяха издигнали. Но Чипоносите ги избиха до един, тъй че в селото остана още повече храна за нас и повече храна за Чипоносите в долината.

Това беше изтощителна дълга обсада. Болести ни косяха и ние умирахме от чумата, дошла от нашите мъртвци. Ние опразнихме житниците от ориза и просото. Нашите кози и късорогия добитък изяде покривите на къщите, а ние, преди да дойде краят, изядохме козите и добитъка.

Там, където бе имало пет наши мъже на стената, с времето остана по един, където бе имало половин хиляда бебета и деца, не остана нито едно. Нухила, моята жена, беше тази, която отрязва косата си и я оплете, та да имам здрава тетива за лъка си. Другите жени направиха същото и когато врагът нападна стената, застанаха рамо до рамо с нас между нашите копия и стрели и обсипаха главите на Чипоносите с черепи и камъни.

Ние, кажи-речи, изчерпахме и търпение на търпеливите Чипоноси. Настъпи ден, когато от всеки десет наши мъже на стената остана жив само един, а от жените ни останаха много малко, и Чипоносите поведоха преговори. Казаха ни, че сме държеливо племе и че нашите жени са мъжки майки, и че ако им дадем жените си, ще ни оставят да си господарстваме в долината, и че можем да си намерим жени от долините на юг.

Но Нухила каза „не“. И другите жени казаха „не“. И ние се подиграхме на Чипоносите и ги питахме дали са се изморили от воюването. И ние бяхме горе-долу мъртви вече, когато се подигравахме на враговете си, и малко сила за борба бе останала у нас, толкова бяхме слаби. Още една атака срещу стената щеше да ни бъде краят. Знаехме го. Нашите жени го знаеха. И Нухила каза, че ние можем да сложим този край първи и да измамим Чипоносите. И нашите жени се съгласиха. И докато Чипоносите се готвеха за атака, която щеше да бъде краят, там, на стената, ние убихме нашите жени. Нухила ме обичаше и се наведе напред да посрещне мечата ми там, на стената. А ние

мъжете от любов към племето и съплеменниците си се заклахме един другия, докато останахме живи само Хорда и аз всред тези кърви. Хорда беше по-стар и аз се подложих на удара му. Но не умрях веднага. Аз бях последният от Синовете на планината, защото видях Хорда сам да пада върху мечата си и веднага да издъхва. И когато умирах и виковете на налитащите Чипоноси заглъхваха в ушите ми, аз се радвах, че Чипоносите нямаше да имат наши синове, родени от нашите жени.

Не зная кое е било времето, когато съм бил Син на планината и когато ние умряхме в тясната долина, където бяхме избили Синовете на ориза и просото. Не зная освен това, че е било векове преди разгърналото се преселение на всичките нас, Синове на планината, да стигне до Индия, и че е било дълго преди да съм бил арийски господар в древния Египет и да си бях изградил двете гробници, и да бях заличил от лицето на земята гробовете на царували преди мен.

Бих искал да разкажа повече за онези далечни дни, но времето сега е кратко. Скоро няма да ме има. И все пак съжалявам, че не мога да разкажа повече за онези ранни преселения, когато са загивали народи или настъпвали ледени покривки, или са се преселвали животните, които са служели за храна.

Също така бих искал да поговоря за мистериата. Защото винаги сме били любопитни да открием тайната на живота, смъртта и разрухата. Противно на други животни, човекът винаги се е взирал в звездите. Много богове е създавал по свой собствен образ и по образите на въображението си. В онези странни времена аз съм се кланял на слънцето и на тъмата. Кланял съм се на изкласилото зърно като родител на живота. Кланял съм се на Сар, богинята на царицата. А съм се кланял и на морски богове, речни богове и риби богове.

Да, спомням си и Ищар[7], преди да я откраднем от вавилонците, и Еа[8] също е бил наш, господар на долния свят, който дал на Ищар възможност да покори смъртта. Митра[9] е бил също добър стар арийски бог, преди да бъде откраднат от нас, и ние се откозахме от него. А спомням си и онова време, дълго след преселението, когато занесохме ечемика в Индия, че аз отидох в Индия като търговец на коне с много слуги и дълъг керван зад гърба си и че по онова време те се кланяха на Бодхисатва[10].

Наистина преклонението пред мистериата се е преселвало както хората и с краденето и заемането на богове е живяло не по-малко скитнически и от нас. Както шумерите взеха от нас назаем Шамашнапцин[11], така Синовете на Сим[12] го взеха от шумерите и го нарекоха Ной.

Ами че днес аз, Даръл Стендинг в отделението за убийци, се смея на това, че съм бил намерен за виновен и осъден на смърт от дванадесет съдебни заседатели, добродетелни и неподкупни. Дванадесет винаги е било магическо число на мистериата. И не води началото си от дванадесетте колена на Израел[13]. Звездобройци, по-стари от тях, са отредили място на дванадесетте знака на зодиака на небето. И аз си спомням, че когато вярвах в Езир и във Ванир[14], Един съдеше човеците със съд от дванайсет бога и че имената им бяха Тор, Балдур, Ниорд, Фрей, Тир, Броги, Хеймдал, Ходер, Видар, Ул, Форсети и Локи.

Дори нашите валкюри[15] бяха откраднати от нас и превърнати в ангели, а крилата на валкюливите коне бяха прикачени на раменете на ангелите. И нашият Хелхейм[16]

от онези дни на леда и мраза се превърна в днешния ад, в който е толкова горещо, че кръвта възвира в жилите, докато у нас в Хелхейм е било толкова студено, че мозъкът замръзвал в костите. И самото небе, което сме виждали постоянно и вечно, се е местило и обръщало, тъй че днес намираме Скорпиона там, където знаехме, че е Козирог, а Стрелеца е на мястото на Рака.

Боготворения и боготворения! Вечно търсене на мистериата! Спомням си куция бог на гърците — майстора-ковач. Но техният Вулкан е бил германския Виланд[17], майсторът ковач, на когото пленилият го Нилдунг, кралят на нидите, подрязал подколянното сухожилие. А преди това той е бил наш майстор ковач, когото сме наричали Ил-маринен. И него ние сме породили във въображението си, като сме му дали за баща брадатия бог на слънцето и сме накарали да го откърмат звездите на голямата мечка. Защото той, Вулкан, или Вилдан, или Ил-маринен се е родил под боровото дърво от космите на вълка и е бил наричан още баща на мечката много преди германците и гърците да си го присвоят и да му се кланят. В онези дни ние наричахме себе си синове на мечката и Синове на вълка, и мечката, и вълка бяха наши тотими. Това е било преди преселението ни на юг, при което се съединихме със Синовете на гората и ги научихме на нашите тотими и сказания.

Да, а кой е бил Кашяпа, кой е бил Пуруравас[18], ако не и нашия куц майстор-ковач, познавач на желязото, донесен от нас при преселенията ни и преименуван и обожаван от южните жители и източните жители, Синовете на полюса, Синовете на огъня.

Но този разказ е твърде дълъг, макар че бих искал да разкажа за трилистната билка на живота, с която Зигмунд съживил отново Синфиоти. Защото това е същото индийско растение Сома[19], Светия Граал[20] на крал Артур... — но стига, стига!

Бележки:

[5] в библията, моабитянка, последвала свекърва си Наоми във Витлеем, станала прабаба на Давид

[6] или Изолда — прекрасна ирландска княгиня, възлюбената на Тристан, героиня на рицарските романи от цикъла на Крал Артур

[7] главна вавилонска и асирийска богиня на войната, плодородието и плътската любов

[8] вавилонски и асирийски бог на бездната

[9] персийски бог на светлината

[10] будистко идеално същество, наставник и образец за другите хора

[11] шумерска митология, отговаря на праотец Ной, възродил човечеството след потопа

[12] най-големия син на Ной, праотец на семитската раса

[13] племена произлезли от дванадесетте сина на Якова

[14] пантеонът на северните богове, дванайсет на брой, възглавявани от Один

[15] девойки, отнасящи на крилати коне падналите в бой във Валхала

[16] адът

[17] бог на огъня, богът-ковач на оръжие

[18] индийски съответствия на Вулкан

[19] билка на живота с лекарствени свойства — *Acelepias acida*

[20] чашата от която Исус пил на тайната вечеря и в която Йосиф Ариматейски събрал кръвта му — символ на чисто сърце

ПРЕЗИДЕНТ И ВЛЪХВА

акад. Виктор МЕДИКОВ

ЗА СЪДБАТА НА САЩ И СВЕТА

САЩ на практика вече са подписали присъдата си, заедно с целия американски народ и континент. Малко са шансовете им да не ги отнесе морската бездна. Максимумът е до 2017 година. Говоря за глобален катаклизъм, за който никаде не споменават. Икономически, социални, политически и др. катаклизми вървят на пълна пара.

Отначало се спасиха за сметка на долара, когато в началото на ХХ век изградиха ФРС. След това на Брестон-Уудската конференция във военната 1944 г. пробутаха долара за световна валута. Основният елемент при това е: доларът се гарантира със злато, а другите валути – с долара. Усещаш ли коварството?

Докато доларът се осигуряваше със златото, крадяха от другите страни чрез всякакви хитрости и манипулации с финансово-кредитната система.

През 1971 година стана ясно, че САЩ се провалиха. В това число и за сметка на тайното печатане на излишни долари, с нищо необезпечени. Хартийки, представяни за обезпечени със злато пари.

Златното покритие на долара бе официално отменено, след като генерал де Гол събрал всички долари във Франция – 750 милиона, и на 4 февруари 1965 ги стоварил в Щатите, за да му дадат съответното им злато. Станало им ясно, че ако започнат всички така да постъпват, с тях е свършено. Затова и отменили златното покритие, заедно с което поставили кръст на Брестон-Уудската конференция.

- Получава се, че или трябва да обявят дефолт и тогава свалят гарда, или да включват печатницата на зелените хартийки и да ги пробутват на други страни, където още минават за световна валута. Това си е инфлация, даже хиперинфлация, която в някаква степен отдалечава дефолта. И така продължават да го отлагат. Отначало запълниха с тяхните хартийки развиващите се страни. Където не бяха много съгласни, им спретваха по някоя война. Ограбиха всички, изнесоха каквото можаха. Не остана нищо за грабене. Какво да правят?

- Как какво, прехвърлиха се на социалистическия лагер. Напълниха с долари Китай, Япония. Разтуриха социалистическия лагер, Съветския Съюз разсипаха до основи. В ограбена Русия направиха още едно голямо изнасяне под формата на дефолта от 1998 г.

Да, така. Кажи ми обаче кого още може да грабят?

- Изглежда, че целия свят са ограбили и то не веднъж. Сякаш влизаме в някакъв тупик.

- Огромен тупик. Дългове са натрупали непосилни, те са като воденичен камък, над 50 трилиона долара, повече от 4 ВВП се получава. Как да го връщат този дълг, кого още да ограбят? Няма с какво да връщат, навсякъде е сапунен мехур, откъдето и да го пипнеш, току виж

гръмнал в целия свят. Нали този дълг не е към кого да е, а към самия Върховен жрец.

- Искаш да кажеш, че е към ФРС?

- Повърхностно погледнато – да. Но кой е създателят на тази система, кой и е собственикът? Запомни завинаги постулата от Теорията за управление на сложни системи:

Безстопанствени обекти няма, още повече такива като ФРС. И още повече – целият свят. Светът не може да е безстопанствен. Не ти ли се струва глупаво: свят има, а стопанин – няма? Винаги има една главна мисъл, един собственик на тази мисъл. Един стопанин. Мисълта за ФРС е на Върховния жрец – нему служи тази Система.

И не съществуват никакви световни заговори. На този свят за времето на управление на тъмните сили не е имало друг, по-могъщ от жреците. Не е имало и заговори. Само дребни опити, пресичани от корен, а когато е било нужно – насочвани в тяхна полза. Припомни си например масоните. Мислиш си, че те са приятели? Просто са инструмент в ръцете на жреците.

Да се граби, казваш, няма вече от кого? Дългът бил станал прекалено голям.

Вярно. Дефолтът е неминуем, сригват на долара е неминуем. Всичко това ще се случи в течение на близките години. Та нали от 50 щата 42 са на дотации. Днес дори богатата Калифорния отива към банкрут – приходите ѝ са 40 милиарда долара, а разходът за 2009 г. надхвърля 42. Послушай някой път техните дебати – интересно е много.

За последните 65 следвоенни години САЩ са имали само три години без бюджетен дефицит. Това си е пълен банкрут. Жреците отдавна са им подписали присъдата, както по-рано е ставало с водещи държави: Египет, последван от Рим, по-късно Испания, Холандия, Великобритания. Не забравяй, че те добре умеят да замитат следите си.

Какво ще се случи нататък ти и сам можеш да разкажеш, ако малко се замислиш.

- Искаш да кажеш, че след срива на долара ще рухне цялата финансово-кредитна система не само в САЩ, но по целия свят? Ще започнат социални, обществено-икономически кризи, дефолти, масови уволнения, войни дори.

- Това вече се случва, хората биват уволнявани с милиони. Скоро ще се чудят какво да ядат. То и без друго вече няма нищо – само генномодифицирани продукти продават. Но и това ще свърши. Ще започнат стачки, въстания и всякакви други безредици. Трикове, по-точно световни афери, от рода на Пърл-Харбър, взривяването със самолетен таран на близките-небостъргачи и Пентагона, вече няма да минат. Дори войните в Ирак и Афганистан няма да помогнат.

За година маховикът така се е развъртял, както навремето при СССР, когато се разхвърчаха отделни републики. Какво се случи тогава, по-добре от мен знаеш. Започва се със сепаратизъм, най-напред финансов. Отделните щати

вече няма да признават центъра. САЩ като държава ще се разпадне много скоро. Можеш да поканиш професора от Академията към Министерството на външните работи Игор Панарин. Той още от 1998 предупреждава за тези явления. Даже дати е посочил: на 4 юли 2010 г. вместо САЩ ще се появят 6 нови държави, ще започне „перестройката“ на Северна и Южна Америка. Там ще се използва нова валута, не сегашната. Дали ще бъде Американо или Боливар, не знаем. Но от твоите хора никой не желае и да чуе за това.

- Искаш да кажеш, че върху СССР упражняваха и отработваха механизма, с помощта на който смятат да демонтират и САЩ?

- Така се получава. Китай, Япония, Корея вече въвеждат своя азиатска валута – АКЮ, която ще стане световната валута. Те ще се откажат от долара, и това ще е крахът на Щатите. Трябва да имаш пред вид: **ако недогледаш, цялата тежест от срива на долара ще падне върху Русия, защото и досега не се е отказала от него и масово го използва. Това е твоята лична отговорност пред народа и пред Бога.**

- Но нали Китай и Япония дори от нас повече подкрепят долара? Излиза, че те ще пострадат повече от нас.

- Да, найстина също ще пострадат, но от въвеждането на АКЮ като световна валута ще спечелят двойно. Природата не търпи празни места. Затова са спокойни. Ти обаче имаш основания за опасения.

Ще добавя, че глобалните негативни процеси САЩ не ще смогнат да преодолеят, а това ще доведе до потъването на целия континент. За всичко това трябва да се носи пълна отговорност.

Разчетите на добрите аналитици и без мен можеш да изучиш. Тук ти разказвам за онова, което никой не владее: **за истинските управници на света и за тяхните замисли.** При това следва да се имат пред вид галактическите процеси, протичащи във вселенски мащаб. Това са фундаментални истини, които следва да имаш пред вид в своята работа. Ако ли не, ще те доведат до същия крах, както и американците.

Върхушката на Щатите знае своята съдба и отдавна се е примирила с нея. Готвят си резервни плацдарми, а за хората не им пука. А тях непрекъснато ги предупреждаваха и продължават и сега. За това си говорихме по-рано с теб.

Ще ти припомня само много старо предсказание на един знаменит пророк, че на власт в Америка ще дойде чернокож президент и по негово време Америка ще потъне в океана.

Америка избра своя черен президент. Избра го за два мандата, защото никой не ще го победи и на следващите избори. Черната раса по света се приповдигна. Той бе избран през 2008, а във власт влезе 2009 г. Добави 8 години за двата мандата и получаваме точната година.

Това пророчество не е изсмукано от пръстите. Пророците са умни хора, сметката им е точна, с небесата сверена, с наследията на предците. Особено важно значение има генетичният потенциал на нацията. Изучи славяно-арийските Веди, особено законите РИТА – за рода и кръвта. За генетиката отделно ще говорим, не напразно е засекретена, съвсем не случайно. Ще ти бъде много полезна тя в твоята нелека работа.

Тук ще отбележа само, че генетичният потенциал на бялата и черната раса е несъпоставим. Същото се отнася и за другите раси. Ако

при раждането си Ведруса има 16 генетични единици (енерго-информационни канали), то негрите имат само 6, а сивите - 10. Ведрусьт, ако кръвта му не е смесена с други раси, може да увеличи числото на тези канали до 28 при правилно възпитание и образование. Именно затова Ведрусите никога не са смятани за божи роби, а за синове Негови, космически хора, способни да се намират едновременно в няколко различни пласта на битието.

Другите раси могат да увеличават количеството генетични единици само за сметка на кръвосмешението, най-вече с бялата раса. Едва след седем и повече колена на кръвосмешения те могат да добият нужния генетичен потенциал. Именно такава задача си поставят сивите по време на Галактическата нощ на Земята.

Пророкът именно това чудесно е познавал. Внимателно изчислил накъде се движи генетичният потенциал на Америка, като се има пред вид всичко, което сивите вече са натрупали. А също така и всичко сторено, започвайки с авантюристичния замисъл за създаването на Щатите. И точно сметнал до какво ще доведе този процес. Помниш ли ние си говорихме за двете най-големи тайни на Щатите?

- Помня. Първата е юдейският им произход. Втората – огромният им дълг.

- Можеш ли да ми отговориш тогава защо във Вашингтон, столицата им, живеят 95% негри. Между другото, в другите световни столици също местното население е абсолютно малцинство. Москва, за съжаление, не прави изключение. Помисли, биха ли могли САЩ да тръгнат по пътя, за който ние тук говорим?

- Както винаги си прав. И избирането на афро-американец за президент въобще стъмни нещата. Те наричат чернокожите афро-американци. Макар смисълът на нашата дума „негр“ коренно да се различава от тяхното презрително „негр“. Сред тях Влѣхви няма и няма кой да ги учи.

- Именно, Княже. Най-първата задача на Влѣхвите в Рус била спазването в семейството и рода на законите на РИТА. Водеща задача имали да отстраняват всички препятствия по пътя към истинската любов на обичните чада. При кръвосмешенията не могат хората да са истински щастливи, няма я онази любов, от небесата предопределена. Разбира се, сега ти ще ми доведеш стотици примери, убедителни по твоему. Няма да спорим безполезно. Ще кажа само – илюзия това е. Покажи ми щастливи и здрави семейства между двама от различни раси, такива, където любов да царува.

До покръстването на Рус всички Канони строго се следвали. Оттук и любов имало истинска. На небето свързана и от щастие изпълнена, и в хармония велика, защото установените от Ощеца закони не се нарушавали, обичаите и обрядите строго се спазвали.

Всяка раса има свое предназначение на таз Земя, няма лоши или добри, но всички са различни. Опитът от генното инженерство показва за пореден път, че генитическите мутации до нищо хубаво не водят. Дори генномодифицираните продукти винаги са абсолютно вредни.

- Разбирам, Учителю. По-точно, започвам да разбирам, да осъзнавам. И виж какво се получава. Ако извадим речите на управителите на

различните страни през вековете, ще се окаже, че всичките им изказвания са посрещани с „ура“. Не ме домързя, направих това, много неща буквално изучих. Всички за духовност говорят, за това, че така повече не бива да се живее и неотложно трябва да се променят нещата, за човека трябва да мислим, за Родината, за природата, всичко с любов и чисти помисли следва да правим. Като погледнеш войните и революциите, превратите и въстанията – всичко е сякаш обосновано. Искрено вярваш: по

това време и при този управител само този е бил единственият правилен изход.

С фанфари и правилни речи покръстили Русия в море от кръв, еврейската революция десетки милиони руснаци отнася, СССР разбиха, а пред очите ни Елцин с пиянски речи накара и Русия да се плъзне по наклона.

Оставаш с усещането, че **някой умен преди хилядолетия е написал един доклад, който през вековете само бива прочитан от различни крале, шахове, президенти, генерални секретари и др.** Най-много да сменят словоредата или ударенията в него.

Думите им са едни, а като започнеш да проверяваш делата – съвсем други, като цяло все лоши. Всеки следващ управник по-лошо оставя след себе си. Светът неумолимо се търкаля към пропастта. Ето това е парадоксът. Нима сивите и тъмните така умело ни манипулират?

- Чувам реч на зрял държавник. Правилно си забелязал: думите са добри, а делата лоши. Видимо и мислите им са били лоши, защото именно те се материализират. А думите са били само като параван, за прикритие. Словоблудство ти и днес виждаш на всяка стъпка. Тука вече става дума за диагноза, шизофрения, раздвояване на личността.

Но тук май и за самия себе си разказа.

- ???

- Учуден ли си? Нека тогава да си изясним ситуацията. Твоите национални проекти хубави ли са?

- Всички ги хвалят, значи не са лоши.

- Хубави са! Даже много са хубави. На думи и на хартия. А на дело? Появиха ли се щастливи хора от тях? Аз не говоря за онова, което бе откраднато и в чужбина изнесено.

- Докажи. Във всяка работа недостатъци могат да се намерят.

- Недостатъците не бива да закриват достойнствата. А достойнства при проверка няма. Да разгледаме например проекта „Едноетажна Русия“. На пръв поглед чудесно изглежда. А ако вникнем? Нека пример да дам.

Да вземем твоя лаптоп. На вид добре из-

глежда. Но ако в него няма инсталиран софтуер, програми разни, то това си е едно обикновено парче желязо. Дори пирони не можеш с него да забиеш, не е удобно. Представи си, че преди 50 години археолозите бяха намерили един такъв лаптоп. Красива джаджа, но няма обяснение за какво би могло да служи. За украшение е малко тежка, за домакински уред също е безполезна. Няма кой да обясни.

Същото, каквото се случва с компютъра без софтуер, се случва и с твоята програма за „Едноетажна Русия“. Формата си я бива, всички са за нея, аплодисменти отвсякъде, но съдържание няма. Няма сърцевина, няма го наследията на предците, няма възпитание, образование, култура. Няма идея за родовите имена и всичко онова, което е с тях свързано. Получава се обикновено село, забутано някъде в покрайнините, от което всеки щогоде кадър се опитва на всяка цена да избяга. За това и миналия път си говорихме.

Припомни си как за свинете стряха модерни свинарници. Припомни си луксозните условия на кученцата и котенцата, особено на Запад. Спомни си преселването на бездомниците по апартаменти. Какво принципно ще променят твоите котеджи, ако хората нямат идея, нямат знания, лишени са от наследията на предците и истинската култура?

Ето на, получава се, че за другите управници и тяхното словоблудство ти правилно мислиш, но в същия момент неволно себе си бичуваш. Отклоняват те твоите „съмишленици“ в друга посока, незабелязано. Майсторски пред теб отчети дават: колко са построили, колко пари са усвоили и кого са поселили. А в действителност се получава компютър без софтуер. Този труд е не просто безполезен, но дори много вреден.

Именно затова настоятелно те съветвам: създай министерство на алтернативната икономика, постави за губернатор Ведрус, който познава идеята за родовите имена. На таз основа всичките ти програми живот ще получат, на едно място ще се слоят, полза огромна ще донесат и за Земята и на Русия и на всеки един човек.

Сега всичките твои теории са раздробени, пари огромни поглъщат. А полза не носят, защото мисъл здрава няма в тях.

Имай пред вид, Кнеже, никой няма намерение сам да се предава. Тъмните сили, представлявани на Земята от сивите, са изградили Системата навсякъде. Всичко са изпълнили, навсякъде си на тяхна територия. Как бързат само да приключат работата си, докато сме още в нощта на Сварог, докато Ведрусите спят още, докато Галактическият Изгрев не е започнал.

Техни мисли, тяхна енергия, тяхна материя. Света троица се получава: Мисъл-Енергия-Материя. Стриктно следват Закона на Вселената. Мислите са техни и тяхното се получава. А онези управници, които виждаме на показ, мисли нямат, нямат време да мислят. Наслаждават се на славата си, на сребро и злато, словоблудстват, димни завеси пускат за хората, та простор да има за техните дела. Както обичат да казват - „Дръж хората в мъгла, та да им е ясно“.

Затова и те, тъмните, печелят винаги и навсякъде. До днес.

„Между силата на хляба и силата на един народ изглежда винаги има непреодолима забвисимост. Поне за народите от Западното полукълбо“ Емил Елмазов

Как да живеем 10 дена с 1 кг жито и да сме по-здрави, по-млади, по-спокойни

ПОКАНА ОТ ОРФЕАНА

за солидарен житен пост за собствено здраве и подем на България

ФЕВРУАРСКО ЖИТНО ПРЕЧИСТВАНЕ

от 3 февруари, сряда (след пълнолунието на 30.01.2010, събота)

Знае се, че ползата от диети, когато луната расте, е нищожна. Когато тя намалява, или се разпада, тогава именно ни помага да разградим килограми, тумори, болести, нежелани мисли, чувства, страхове, обременености.

Предлагам вълшебно пречистване, дадено от българския духовен учител Петър Дънов. Може да се прави след всяко пълнолуние, но през февруари природата се събужда и приемаме максимум прана, преди да се разлисти „конкуренцията“ от треви, цветя, дървета. Пречистването се прави като подготовка за 22 март – първия ден на пролетта и първия ден за Паневритмия на открито – от всички играещи Паневритмия по света, а те са стотици хиляди.

„Житното зърно е емблема на човешката гуша. То представлява велика история в развитието на природата. В него има сила, възможност, дух на самоотричане, с която сила то храни себе си и другите.“ „Житното зърно е едно от възлюбените деца на ангелите. Колкото повече се дъвче то, толкова повече придобива човек.“ Петър Дънов

Практически живееш 10 дни само на 1 кг жито и много гореща вода. Искате щипка воля, щипка вяра и добра цел.

Аз практикувам редовно от 2002 г. и всичко наречено ми се сбъдва. Добре е, когато приятели или семейството посветят своя житен пост на обща задача.

Магията на нашето здраве и здравето на нашите близки е в наши ръце. Опитайте!

1. Един кг жито се чисти ритуално с думите „Господи, приеми ме в лечебницата на природата на лечение за 10 дни.“

2. На 02.02 (вторник) вечерта е важно очистване чрез 1 пакет английска сол, рициново масло или клизма.

3. По 100 грама жито се заливат вечер с гореща вода в термос. Яде се на 2 или 3 пъти.

4. Задължително е приемането на 1,5 л. гореща вода на ден, желателно с лимон

(измива шлаките на клетъчно ниво). Пие се до 20 мин. преди житото или 2 часа след него.

5. Дъвче се дълго, дълго, може с „Отче наш“, може с 33 изречения, започващи с „Благодаря“, или както вие умеете да се концентрирате.

6. Ако почувствате нужда, разрешено е на едно ядене по една ябълка за сърцето и по 3 ореха за мозъка.

7. Захранване след десетия ден с Ангелска супа от 0,5 л вода, 3 картофа и 1 глава лук. Постепенно се включва печена филия, сиренце, вегетариански съблазни.

Ако ви е за първи път, може да изберете 3, 5 или 7 дни. Важното е да изпълните обещаното.

Щом изпълниш обреченото, тогава се сбъдва нареченото!

За контакти: Румяна Ковачева – 0894 255801
e-mail: orpheana@abv.bg
orpheana.wordpress.com
skype: mama_orpheana

ЗНАЕТЕ ЛИ КАКВО Е СПЕЛТА?

Д-р Мария РУСИНОВА

ИСТОРИЯТА

Знаете ли, че спелтата е специален сорт жито (латински: *triticum spelta*), познато още от най-дълбока древност и наричано „житото на фараоните“? Известно още като **лимец** (на съвременен немски *Spelz*, също **Dinkel**, *Dreikorn* или *Schwabekorn*), произлиза от германски (*spelt* – разцепвам). Тя е най-малко на 8000 години! Най-богатите археологически находки, свързани със спелтата, са от Европа. През Желязната ера (750 -15 г. пр.н.е.) спелтата става основният сорт жито в Северна Германия и Швейцария, както и в северните части на британския полуостров. Пренесена е в Северна Америка в края на 19 век.

ЕКОЛОГИЧНА

През 20 век почти на-

всякъде спелтата е заменена с обикновеното (хлебно) жито, тъй като добивите от него могат да се увеличават с торе и генни модификации за разлика от спелтата, която не се поддава на такива интервенции.

Спелтата е изключително лесно за отглеждане растение, което вирее прекрасно и върху бедни, каменисти почви, и оцелява и в суров климат. Добивът ѝ почти не се покачва с наторяване. Затова спелтата е по-малко замърсена с отрови от околната среда в сравнение с останалите видове житни растения. Можем да приемем, че тя е най-чистото житно растение, защото поради изключителната си резистентност към гъбички и вредители може да се отглежда почти без инсектициди, хербициди и пестициди.

Измерванията на радиоактивното замърсяване на университета

в Констанц след Чернобилската катастрофа през април 1986 г. показват, че ожънатите през следващото лято зърна от спелта съдържат десеткратно по-малко количество радиоактивност в сравнение с пшеничните зърна. Плътно прилепналата люспа на лимеца следователно осигурява перфектна защита на зърната дори в екстремни условия.

В зависимост от бъдещата си употреба спелтата се прибира или когато достигне млечна зрелост, или след пълното ѝ узряване, с комбайн. Тъй като зърната ѝ остават плътно обгърнати от люспата и след вършитбата, преди смилането ѝ в мелницата трябва да се изпълни още една работна процедура – белене. При нея зърната се освобождават механично от люспата. След това сместа от зърно и люспи се подлага на процес на пречистване, в който плевата се отде-

ля от зърното. Чак тогава зърното се смилва в мелницата за брашно.

СЪСТАВ

Съдържа високо количество полезни хранителни вещества:

↗ 57,9 % въглехидрати

↗ 17,0% протеини,

↗ 3% мазнини,

↗ 9,2% фибри,

↗ витамини А, Е, В1, В2

и ниацин, който е необходим за функционирането на нервите, за нормалната обмяна на веществата и за кожата.

↗ Съдържанието на ценни мастни киселини, микроелементи и минерални вещества (желязо, магнезий, фосфор и калций) е по-високо в сравнение с останалите видове житни растения.

↗ Спелтата съдържа балансирано количество глутен и е изключително подходяща за приготвяне на тестени изделия.

<http://zdraveya.com/>

Спелта, Динкел (*Triticum spelta*). Продава се в магазините за диетични и здравословни храни

ДИВОТО ЖИТО НА ДРЕВНОСТТА

Изначалният хляб лимец

Емил ЕЛМАЗОВ

Вижте светлината на лимеца, уловена от камерата за високочестотна фотография... Сега сте поблизо до мисълта, че наливането и узряването на това зърно е предимно съгъстяване на светлина. Космическа светлина, която идва от Слънцето, от планетите или е отразена от дълбинните кристали на земята. Тя е „духът, снет в материята“ на зърното лимец. Съгъстяването е спряло в един момент, определен от генетичната и полевата програма на растението, а „недосгъстеното“ е останало да трепти и пулсира на по-висока честота около зърното – нещо като ефирна мантия.

В тази по-горна октава от резонансни вибрации можем да разчетем цялата „вселенска“ памет относно зърното лимец. Да видим дивите му находки, обляти от огъня на слънцето. Да чуем полъха на вятъра в тях, кънтежа на бурята и удара на светкавицата, отронването от крехкия клас и тупването върху земята на първото узряло зърно... Допреди съзряването му тази памет е била никъде и навсякъде, разтворена в спокойния невидим физически вакуум. Но идва време субстанцията на зърното да се съгъсти. Това е нова форма в пространството. Тя напряга край себе си вакуума, оттласква силовите му линии, но привлича вибрациите със своите специални, неповторими честоти. В тези вибрации е кодирано всичко, което зърното трябва „да премине“ в своя растеж. Така то получава от вакуума своя образ и подобие и ето ти едно поредно битие, изплувало от великото Нищо.

Така конкретното зърно се е превърнало в междинно проявление на всичко, което е било преди него, и другото, което ще бъде, след като него вече го няма.

Когато дъвчем и преглъщаме съгъстеното до материя зърно, ние получаваме възможност да го усвоим посредством храносмилателната ни система. „Външното“ вещество се наслаждава в „нашето вещество“ след биохимично преобразяване. В течностите на тялото, където се влива всяка вече разтворена от слюнката храна, **разноименните заряди се привличат**. На нивото на атома положителното ядро с по-голяма маса привлича по-лека отрицателен електрон, принуждава го да се върти около него, както Земята около Слънцето, и това е силата, която създава и крепи този свят. **Тук сме в сферата на биохимията и електродинамиката, иначе казано, в царството на ниските вибрации.**

Но какво става с „недосгъстената материя“ около зърното, с неуплътнената докрай светлина?

Нашите фини тела или течният кристал, какъвто всъщност сме, ни предоставят възможност за вибрационен метаболизъм от по-висок разряд – да овътрешним светлинните мантии на плодовете, да ги преобразим в представи, емоции и мисли... Тук властват инерционните сили от въртенето на електрона около самия себе си. **Тук сме в сферата на торсионните полета, иначе казано, в царството на високите вибрации.**

Тук светлина се наслаждава в светлина или, което е едно и също, информация в информация, памет в памет – **вълни с определена честота и с еднакъв заряд се привличат** и събират в по-силна и по-ярка вълна. По този канал, черпейки от Единното информационно поле на Вселената, улавяме порция фина същност, съхранена около зърното на лимеца, и се нахранваме „мисловно и емоционално“, осъществявайки поредната връзка с Великото Общо.

Истински нахранено е онова дете, което се е насукало до насита от гърдата на майка си, но в това нахранване гърдата е излъчила и нишка светлина около млякото, което изтича от нея. Сучейки, детето „научава от тази светлина“ нещата, за които по-късно ще казва, че са изплували от подсъзнанието му.

Първата в света високочестотна фотография на едно олющено семе от еднозърнест лимец

Ако не беше предвидено да има високи вибрации (светлина, пораждаща представи, опит, чувства) в храната на човека и в него самия едновременно, той би останал на доживотна диета от мрак.

Диета от мрак... дали пък такава една присъда не е влязла вече в действие за много от милионите обитатели на Земята...?

Някога хората са имали „слънчева“ храна от първични растения и преди да посегнат към нея са настройвали своята вътрешна светлина с молитва. Днес не изпитваме нужда от подобна настройка, сигурно защото се храним предимно с хибриди, в които светлината почти е погаснала. Навлизайки в нас, тя среща един замътен, тъжен светлик, към който прибавя своите още по-ниски вибрации. От всекидневната среща между тези две светлосенки живее нашата сумрачна цивилизация.

Дните на конфекционно хранещия се човек вече звучат като дисонансни акорди, блъскани върху все по-ниските регистри на разакордирано пиано. Сякаш не се свири, а се слиза по клавиатурата. Това долавят и композиторите, когато в опита си да изобразят фините светове на човека, пишат модерната музика. Да настръхнеш, като я слушаш. А всъщност клетките ни отдавна са настръхнали, че и пицят панически, защото са облети от тежък за понасяне вибрационен хаос.

Какво да правим, колко дълго можем да издържим така?

Храненето само с материя в продължение на цяла епоха ще ни оформи още по-тежки, агресивни, жестоко материални. То вече превръща болестта в задължителна норма.

Ние ходим голи, почти захвърлили нашата мантия от космическа светлина, която трябва да ни обгръща и пази от разрушителни за съществуването ни вибрации с не наши честоти и с обратен знак.

Каква участ!

Какво да правим наистина?

Ами, първо да **отхвърлим принудата!** Принудата, която се

Тази книга не е за забързан прочит. Тя е за преглеждане от време на време. Добре е да стои покрай дървената кутия за хляба. Да напомня, че в храната ни трябва да е останала все пак и малко светлина

осъществява върху нас посредством наложеното ни хранене със сурогати (храни, в които няма светлина) и илюзии (мисли, погаснали преди изричането им).

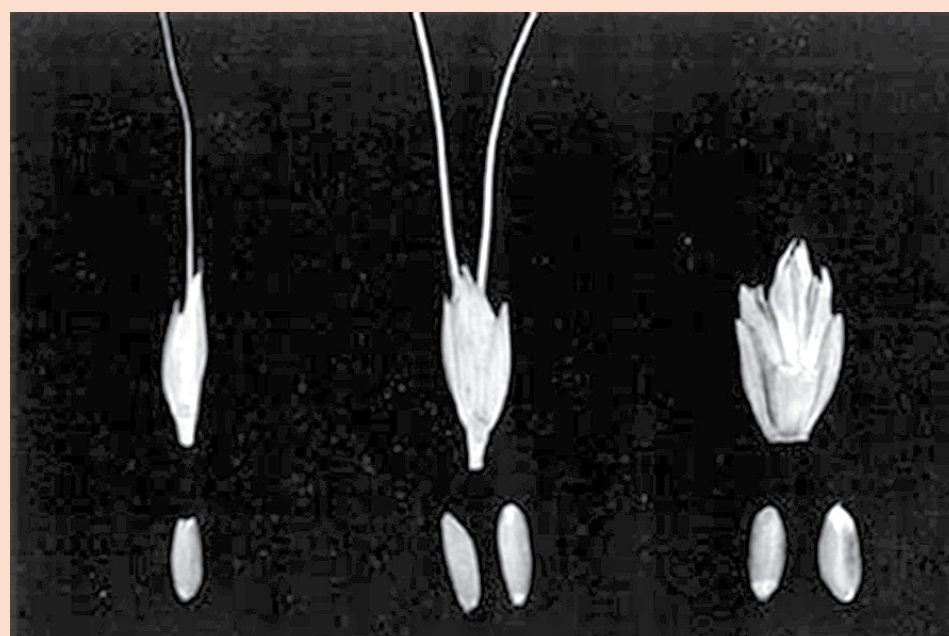
Тази книга не е за прочит на един дъх, но преглеждана от време на време може да окуражи усилията ви да си възвърнете нещо невидимо, което ви принадлежи по право. Възвръщането може да започне и посредством най-елементарни физически действия. Например, да си отгледате лимец или просто да заместите част от храната си с него.

Сложете под езика си зърно лимец. То започва да се топи. Усещате го. Можете да го сдъвчете без предварителна топлинна обработка. Една готова храна! На вкус е като леко запечена семка от слънчоглед. Само че пекарят е Слънцето, а фурната е нивата.

Сложете под езика си едно зърно от която искате днешна пшеница. Да речем от тази, от която се прави хлябът в най-близкия хлебозавод. Тя остава в устата ви студена и твърда като камъче. Ако я сдъвчете, без да си счупите зъб, ще изпитате вкуса на нещо, което не е ваше. Но защо е така. Нали и тази пшеница е раснала на същото слънце, нали и тя идва от същите ниви...?

Дълга история. Да видим откъде да я започнем...

Из „Изначалният хляб, лимец, дивото жито на древността“

Еднозърнест лимец (Малък лимец)

Двузърнест лимец (Голям лимец)

Пшеница спелта

Еднозърнестият лимец (*Triticum monocossum* L.) е най-древният вид от групата на покритосеменните или несъщински пшеници. В тази група са още **двузърнестият лимец (*Triticum dicoccum* Schrank)** и **пшеницата спелта (*Triticum spelta* L.)**. При вършитба стъблото на тези пшеници се начупва, а зърното остава здраво обвито в няколко слоя плевни. За да бъде използвано за храна, се налага допълнително олющване. На двата вида лимец българите казват още капладжа. В речниците и преводите от германските езици под общия знаменател на лимеца е подведена и пшеницата спелта. В други езици и при други народи, които също са използвали хилядолетия еднозърнестия лимец, той е бил отграничаван по-ясно. За гърците например е „tiphe“, за турците – „siyez“, за израилтяните – „sifon“, за руснаците – „оркиш“ или „полуполба“. Французите и италианците не са се напъвали толкова, че да уважат еднозърнестия лимец с отделно име, те просто го наричат малката спелта („Le petit épaautre“ or „Farro piccolo“)

РОДОПА ЗОВЕ КЪМ ВЪРХОВЕТЕ

Кметът на село Хвойна – г-н Атанас Губеров, който открива мраморната плоча на Николай Хайтов на къщата, в която е живял големият писател през лятото на 1942-1943 година

Елена ХАЙТОВА

В последните месеци на миналата 2009 година почти във всички големи градове на България бе чествана 90-годишнината от рождението на големия български писател Николай Хайтов. Във връзка с тази дата и годишнина творците Елена Хайтова и Никола Гигов проведоха творчески срещи с надслов "Любовта и борбата – криле на живота", като всеки от тях представи своя книга за писателя. Никола Гигов представи "Клада за феникси" със студията в нея "Николай Хайтов – Българският Джек Лондон", а Елена Хайтова представи най-новата си книга, посветена на своя баща - "Гладиаторът Хайтов".

Творческите им срещи бяха в градовете София, Пловдив, Ямбол, Стара Загора, Смолян, Асеновград, село Радуил, където Н. Хайтов бе провел едни от най-големите си житейски битки в своята лесовъдска кариера, и в много

други селища в Пловдивски, Асеновградски и Старозагорски райони.

Последната за годината изява бе в родопското село Хвойна, където писателят лесовъд е живял в първите години на своята лесовъдска практика - летата на 1942-1943 г.

По инициатива на Елена Хайтова и кмета на село Хвойна, г-н Атанас Губеров, бе организиран празник в селото, след като бе открита мраморна плоча и поставена на къщата, тогавашен дом

на Николай Хайтов. Елена Хайтова подари част от ценни предмети на своя баща – лични вещи, снимки, публикации в печата, и с това се постави началото на музейна сбирка, която за в бъдеще ще се разраства. Никола Гигов подари свои книги за тази сбирка, след което в салона на читалище "Никола Вапцаров" се проведе творческа среща с двамата писатели. Срещата бе огласена от песните и свирните на музиканта Здравко Кърнев, а също и на съпругата

му – Милка Кърнева – жената с най-дългата коса в България.

А Родопа наистина зове към върховете. Така пише на мраморната плоча в памет на писателя. Но така изписва символично и действително самият живот на големия българин. От първия ден на неговата съзнателна творческа дейност до последните му задъхани мигове живот Николай Хайтов непрекъснато се е стремил към върховете. Но не към високи постове и към известни величия, а

към висота на творчеството. Защото само в едно високо художествено творчество може да се огледа като в огледало величието на народния дух. Духът на българите – от родната му Родопа, от Рила и Странджа, от снежния Пирин и спокойната, но непокорна Странджа. Може да си малък на ръст, но духът ти трябва да е висок и делата ти големи, а нравственото начало в тях – по високо от реалните планински върхове. Тази бе главната идея в живота и творчеството на родопчанина творец и докрая той я защитаваше безотказно и съдбоносно. Дори с цената на своето здраве и своя живот.

Ала нека обърнем поглед, макар и бегъл, в началото на лесовъдския път на младия лесничей Хайтов, когато започва първата си горска практика през 1940 година в Районната инспекция на горите в Чепеларе. Първото нещо, което го привлича тогава, е пишещата машина "Континентал", на която той се научава да пише бързо, и вече всичко, което трябва да се пише, минава през ръцете на младия стажант.

Ето как започва калесването му с писането. Уж лесовъд, уж на стаж, пък веднага върху него пада "клеймото" на бъдещото писателство. Освен гората и шеметните дървета в нея шеметно му шепнат и буквите, сякаш го заричат: "Пиши, приятелю, пиши сега разни документи и преписки, защото после ще пишеш свои книги и ще смачеш всички с тях".

Можеш ли да избягаш от своя талант, от своето предназначение...

А ето как описва самият Хайтов своята втора практика в Родопите, която е през лятото на 1942 г. в Персенкското лесничество, над село Орехово:

"... Възседнах Коня, преминах през живописното село Орехово, където бай Ангел Пакета от Хвойна, съсед на тъста ми, се отби да купи пакетче серт цигари, пък аз изпих една гореща лимонада. Забихме след това нагоре по един силно изровен коларски път – към Персенкското лесничество. Поизредената борово-смърчова гора все повече се сгъстяваше, подпържените, готови за жътва ниви и токущо окосените ливади оставаха зад нас и започна да ухае на смола – най-приятния от всички земни аромати на света... Небето ми се видя без дъно, стори ми се, че ако подскоча, мога и да литна. Ей с това чувство стъпих на Персенк в началото на юли 1942 г.

Разбира се, по онова време аз още не подозирах какво има да се препати на тоя връх, но срещата с него беше пленителна..."

Ето как започва професионалният път на лесничей Хайтов.

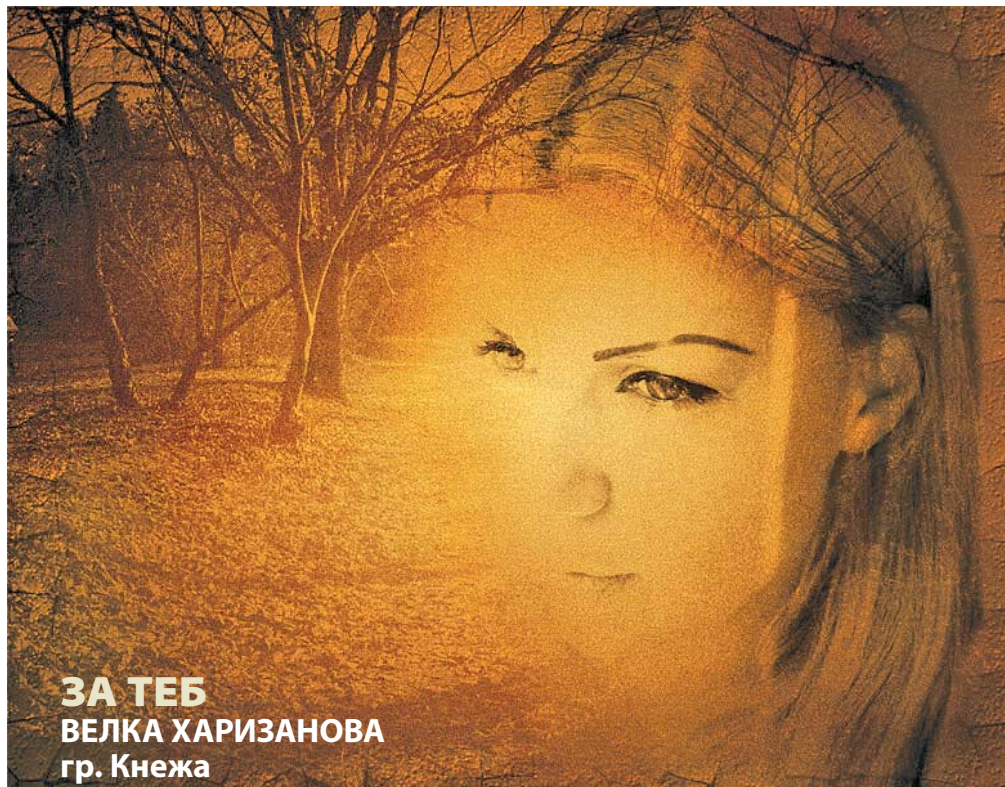
Тръгнал към обикновените родопски върхове, за да остане завинаги там, току под синевината на небето, като че ли да си гребне още от него, за да прибави още към синилото в собствените си очи.

Затова е толкова ведра и истинска описаната от него родна природа и вълшебната, ала жива и непокорна родопска гора.

Тя винаги мами и зове към своите неустойими светове.

Село Хвойна, 19.12.2009 г., салонът на ч-ще "Никола Вапцаров" – премиери на Н. Гигов и Е. Хайтова по повод 90-годишнината от рождението на Н. Хайтов.

ЗА ТЕБ
ВЕЛКА ХАРИЗАНОВА
гр. Кнежа

Все си мисля за теб.
Умълчана,
през прозореца.
Уж чета,
а си мисля за теб.
Чувам звън
на вечерна наздравица.
И усещам дъха
по лицето си -
пак ме милваш
с горещите устни,
твоите пръсти
се впиват в косите ми
и не искат
от мен да се пуснат.

Но дали пак ще дойдеш,
не питам.

Не признавам,
но много те искам -
да докоснем във мрака
сърцата си.
И не питам "Защо? Накъде?"
И усещам дъха.
Твоите устни
в косите си чакам.
В мен запява надежда -
като малко дете,
подир скитника вятър
заплакало.

Павел ПАВЛОВ

Странник съм и за собствения ми баща,
за добрия съм добър,
а за лошия – не зная,
но пак с добро към него се обръщам.
За всеки съм различен,
а същността ми е една и съща -
винаги обичащ!
Аз съм мъж, човек,
търсещ, винаги намиращ
истината за нещата.
Знаем ли я, или не,
за един е мироглед,
за други непонятна,
за всеки е различна,
а същността ѝ е една-едничка,
Тя е свята!

Ани КАТОНЧЕВА

Непознатото зове, оттам
произлизат и разделите.

Мъдростта е правилно
използвани знания от
прелитания.

ВЕЧНОСТ

Лидия БОЙКОВА Благоевград

Всяка нощ сънувам рая –
в градините му вечни бях –
там вода, цветя сияят
и няма първороден грях.

Времето дори застива
в кратки мигове безкрайни –
сякаш вечност в тях отлива
и няма за човека тайни.

БЛАГОСЛОВЕНА ДА СИ, КРАСОТА!

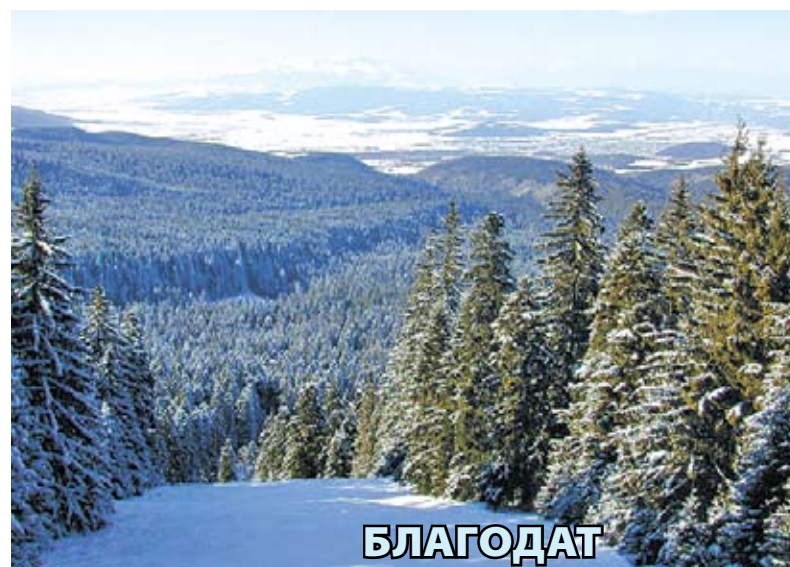
Лидия Бойкова, Благоевград

Благословена да си, красота!
Ти даде име на цветята,
ти даде на сърцето знак
и с него освети душата.

Без теб сме слепи, красота,
неживи носи ни реката
с угаснал поглед през света,
като в есен, от студа залята.

Без теб сме птици без крила,
без небеса, гнезда и песни.
Без теб сме хора в зла съдба –
забравени, безлични, неизвестни.

Дари ни с вечен полет на духа
и с устрем в творческата висота
да те пресъздаваме отново!
Благословена да си, красота!

БЛАГОДАТ

Ценка ИЛИЕВА Варна

От връх в планина белоснежна
извор кристален бълбука -
в сянка от буки замрежен -
за радост и за сполука.

Пъстра поляна в гората
с цветя и треви зелени –
утром се къпят в росата,
гали ги слънце засмяно.

В полето ниви класили,
до тях и чудни градини,
в своите пазви стаили
дари за цяла година.

И още, водни простори
с вълните - пенести
гриви –
гонят брега без умора
и го целуват щастливи.

Всичко това за душата,
която може да види
как е творила ръката
с жар красота без обида.

Човешко сърце да
стопли
и каже думи благи.
Да снем чуждите
вопли
и тъй да стане богато.

МИНЗУХАР В СНЕГА

Борислав ГАНЧЕВ

Късна зима – ранна пролет.
Там до оня дънер стар,
сякаш свил крилца след полет,
жлътнал се е минзухар.

Утре де ли ще се скрие,
сняг отново щом завей...
Но дори да се затрие,
коренът му ще живей!

Внуче и Баба

На Асенчо от баба Руми

Румяна СЛАВЕЕВА, Момин проход

Цвете бере палаво внуче,
букетче на мама да носи.
Сърди се баба и внучето гони...
Смее се внуче и бяга – баба по него потичва.

Спри се внуче – баба го моли,
спри се, внуче, баба е стара.
Хитро смее се палаво внуче
и с радост и смях оглася простора.

Топли душата стара на баба и простора,
усмивка над тях се отрони.
Слънце грейна, целуна Асенчо
и баба от радост сълза в ръката отрони.

Погали къдрица и за здраве
Бога за тях тя помоли.

Тръпичи

Буда обявявал във всеки град, в който пристигал:

- Моля, не задавайте 11 въпроса. Тези въпроси включват в себе си най-важните понятия като Бог, душа, смърт, живот, истина и т.н.

Когато го питали защо, той отговарял:

- Защото на тях не могат да се дадат отговори. Не защото аз не знам отговорите, но първо, невъзможно е да ги изразя с думи, и второ - познаването на тези неща не способства за святост в живота и не води до просветление, а на трето място - тези въпроси създават вярвания, които ви пречат да видите истинската реалност. Питайте за гнева и как да излезете от него. Питайте за алчността, за привързаността, за трансформацията. Питайте как да отхвърлите ума си и да достигнете състояние на медитация.

Случило се така, че Мулла Насредин се обърнал към високопоставен чиновник. Възмутен от наглостта му, Мулла Насредин не се стърпял:

- Откъде накъде ти, любезни, си толкова високомерен? Кой си ти?
- Като че ли не знаеш! Аз съм управителят!
- Е, хубаво, и какъв ще станеш после?
- Губернатор!
- А след това?
- Министър.
- И още какъв?
- Премиер.
- И после какъв?
- Никакъв.
- Е, а аз сега вече съм никакъв. И тогава струва ли си да бъдеш толкова нагъл и високомерен?

Малка глинена стомна стояла на масата празна, а в ъгъла на стаята лежал тежко болел и стенел за вода, но нямало кой да му подаде вода, близките му били отишли някъде и забравили за него. Жалбите на болния били толкова сърцераздирателни, че стомната не издържала, изпълнила се със състрадание и с невероятни усилия на волята успяла да подскачи и да падне близо до ръката на болния. Зарадвал се той, вдигнал я и впил жадни устни, но...стомната била празна, в нея нямало и капчица вода, а той бил употребил всичките си останали сили за нея. Ядосал се болният и я запратил в стената. Стомната се разбила на хиляди късчета.

Не приличай на болния, не разбивай на хиляди непотребни късчета тези, които се опитват да ти помогнат. Дори опитите им да са напразни и да не могат да го направят, оцени по достойнство усилията им.

Чуан Цзъ имал ученик. Ученикът цели седем години изучавал вселенската енергия и след това решил да демонстрира на учителя познанията си, като прекосил пеша повърхността на една река и после се завърнал обратно. Тогава Чуан Цзъ се разплакал.

"Клетото ми момче - завикал се, - за какво ти трябваше да загубиш цели седем години, за да научиш това, след като старият лодкар Мен взима само два медни гроша за същата работа?"

Имало едно време един лист. Веднъж вятърът го откъснал и той полетял нагоре надолу. Малко врабче, току що излюпено, го попитало:

- Ти защо падна от дървото?
- Не съм паднал, просто ми омръзна да стоя там.

- А накъде летиш?
- Където си искам, натам летя.

Трябва да признаем, че той бил твърде горд и високомерен лист, за да си признае, че не умее да лети и напълно е подчинен на външни влияния, например на вятъра...а може той и наистина така да си е мислил.

Когато вятърът стихнал, листът паднал в реката и започнал да се носи по течението й.
- А сега защо падна и накъде си се отправил? - попитало врабчето.

- Аз не паднах - обидил се листът, - просто ми омръзна да летя и поисках да поплувам, а накъде - накъде си искам, тъй като аз съм свободен лист и правя каквото си искам.

- А защо не поплуваш в другата посока?
- Колко пъти да ти обяснявам - щом не плувам натам, значи не искам; правя само което искам.

След няколко дена врабчето се научило вече да лети мъничко и видяло пак листа, но той бил съвсем пожълтял.

- Защо си станал жълт? - запитало то. - Какво са ти направили?

- Никой нищо не ми е направил, просто поисках да си сменя цвета и го направих.

Врабчето повярвало на листа и оттогава започнало да счита листата за висши същества, защото не можело да разбере как може да се лети без крила, да се плува без ръце и крака, а още по-малко по желание да си сменя цвета.

Но настъпила есента и все по-често листа се откъсвали и политали, но врабчето никога не видяло нито един лист да лети в посока, обратна на вятъра, а когато попадали в реката, никога не се носили срещу течението. И никога не видяло лист, който да остане зелен.

Врабчето пораснало и придобило жизнен опит, а заедно с това променило отношението си към листата, живеещи в илюзията на самоуспокоението, че управляват живота си.

А още узнало, че има и други същества, които считат себе си независещи от нищо - хората. Тяхното поведение изцяло зависи от порива на емоциите им, чувствата и желанията.

Врабчето така и не могло да разбере защо хората са толкова странни.

И врабчето решило за себе си, че е по-добре да си признае, че вятърът може да го издуха и да промени набелязания от него път, но да има възможност да му противостои, отколкото да говори, че не е подвластно на вятъра и то лети именно там, накъдето иска, когато вятърът го носи в обратна посока.

Всенародно екологично движение (ВЕД) "Родово имене"

Издател: академик АТАНАС ПАНЧЕВ - член на Руската родова академия (РА)

Сайт на Българска
родна партия
www.bg-rodna.org

Проектант
на главата
на вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Мария Стаева
РЕДАКЦИОНЕН КОЛЕКТИВ:
Рени Радева
Антоанета Андонова

Николай Кафтанджиев

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1172 София
ж. к. Дианабад
ул. Никола Габровски N1
Хотел Диана 1, ет. 6, ап. 62

тел.: 02 962 16 85,
02 962 16 86, 02 962 16 87
e-mail: rodimanie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org
ISSN 1312-7063

Издателска къща
"Новата цивилизация" ЕООД - София
Уникредит Булбанк
IBAN: BG04UNCR96601031647309
BIC KOD: UNCRBGSF

ОТДЕЛ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ
И АБОНАМЕНТ: 0888 693 359
Атанас РАЛЧЕВ ПАНЧЕВ
(за пощенски услуги)

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии хонорари не се изплащат.